

Silta

Tamperelainen
seurakuntalehti

Kesä–elokuu
2024

Suloista suvea!

Tampereen seurakuntien kesätapahtumia tässä lehdessä

 silta.fi

Toimittaja,
juontaja
Sean Ricks:

Pitää olla avoin armolle

Sivut A 8–10

Kuva: Emil Bobbyev

Niityn
reunassa
kelpaa
työskennellä
Sivu A 6

Kuva: Asta Kettunen

Mikä sopisi
Pispalan kirkon
hunajan
etikettiin?
Sivu A 7

Kuva: Hannu Jukola

Pispalan
yhteisöteatteri
pohtii taas
isoja aiheita
Sivut A 18–19

Kuva: Hannu Jukola

PÄÄKIRJOITUS

Kirsi Airikka
päätoimittaja

Tampere 5.6.2024

Pidetään yhdessä
huolta lapsista

Kouluissa vietettiin viime viikonloppuna päättäjäisiä, ja lapset pääsivät ansaitulle kesälomalle pitkän kouluvuoden jälkeen.

Perheissä on kevään mittaan tehty lomasuunnitelmia. Tavoitteena on, että koko perhe voi nauttia yhdessäolosta kiireettömästi yhteisen loman aikana.

Koululaisten pitkä loma aiheuttaa usein myös haasteita perheille. Pienille lapsille on järjestettävä hoitoa ja ohjelmaa vanhempien ollessa töissä. Onneksi seurakunnilla ja monilla järjestöillä on tarjolla paljon leirejä, joilla lapset voivat nauttia turvallisesti huolenpidosta ja kivasta tekemisestä ryhmässä.

Myös Tampereen seurakuntien kesäkerhot tarjoavat alakoululaisille mukavaa tekemistä, kavereiden seuraa ja turvallisen aikuisen läsnäoloa ensimmäisten lomaviikkojen ajaksi kesäkuussa.

Finlaysonin kirkon Lasten katedraalin kesätoiminta kestää elokuuhun asti, ja se on suunnattu kaiken ikäisille. Koululaiset voivat tulla toimintaan ilman vanhempia.

Kesäloma voi olla haasteellinen monille perheille myös taloudellisesti. Vähävaraisilla perheillä ei välttämättä ole varaa tehdä lomatkoja ja vierailla huvipuistoissa. Myös ruokakustannukset nousevat kesällä, kun lapset syövät lounaan kotona.

Perheiden loma-ajan ahdinko näkyy Pelastakaa lapset -yhdistyksen paikallistoiminnassa. Yhdistysten jakamille ruokalahjakorteille on tarvetta pitkin vuotta, mutta koulujen loma-aikoina kysyntä kasvaa. (Helsingin Sanomat 25.5.2024)

Kesäloma voi olla haasteellinen monille perheille myös taloudellisesti.

Tampereen kaupunki järjestää tänä vuonna lapsille ja nuorille suunnattua puistoruokailutoimintaa 18. heinäkuuta saakka kuu-della alueella: Hervannassa, Kaukajärvellä, Lielahdessa, Peltolam-milla, Tesomalla ja Nekalassa.

Puistoruokailut ovat maanantaista torstaihin kello 11–13. Ensimmäisen tunnin aikana ohjelmassa on leikkejä, pelejä ja muuta toimintaa. Kello 12 alkaa ruokailu, jolloin on tarjolla maksuton ateria kaikille alle 16-vuotiaille lapsille. Tapahtumissa lapset ovat oman aikuisensa vastuulla.

Tampereen seurakuntien Ruokapankki tukee vähävaraisia ihmisiä lomakaudellakin, sillä ruokakasseja jaetaan koko kesän ajan. Kaikkien Tampereen ruoka-avun toimijoiden noutopisteet ja aika-taulut löytyvät ruoka-apu.fi -palvelusta.

Kurkkuun nousee iso pala, kun miettii niitä ympäri maailmaa olevia lapsia, jotka eivät saa samanlaista hoivaa kuin monet tamperelaislapset. Miljoonat lapset elävät humanitaaristen kriisien keskellä. Konfliktien lisäksi lasten hätät pahentavat ilmastonmuutoksen aiheuttamat sään ääri-ilmiöt.

Näitä lapsia voimme auttaa tukemalla useita järjestöjä, jotka vie-vät avun perille luotettavasti. Toivoakin on: maaliskuussa uutisoi-tiin, että pienten lasten kuolleisuus on nyt historiallisen alhaalla maailmassa. (Unicefin lehti Lasten puolella 1/2024)

Pidetään yhdessä huolta lapsista. Turvallista kesää kaikille! ♦

Kesä-elokuu

TULEVAT PYHÄT 9.6.–1.9.2024

9.6. Vapauden kaiho Kutsuttu. Vapauteen. (Ps. 18:17–29)	21.7. Tulvien varalle Kalliolle rakennettu elämä. (Matt. 7:24–29)
16.6. Tullin vihreällä linjalla Viesti tullimiehelle? Kaikki on maksettu. (Matt. 9:9–13)	28.7. Lahjakas? Jolle on annettu, siltä vaaditaan. (Luuk. 12:42–48)
22.6. Osuvin juhannuksen teksti? Tämäkö: "Vihmokoon taivas." (Jes. 45:8–12)	4.8. Tulkintavirhe Vihainen Jumala onkin ikävöivä. (Hepr. 3:15–19)
23.6. Kuka hyötyy? Ihmisten hyväksi koituu, kun elät oikein. (Job 35:1–8)	11.8. Omakehu Leveät raamatunlauseet tupsuilla. Sekö oli tarkoitus? (Matt. 23:1–12)
30.6. Apostolien kyytiin Paljon luvataan kyytiin lähtevälle: pelastus ja varjelus. (Ap. t. 26:12–23)	18.8. Väärin parannettu Unelma toteutuu usein toisin kuin odotat. (2. Kun. 5:1–15)
7.7. Tärkeä käsky Niin kuin tahdot muiden toimivan, niin tee sinä heille. (Luuk. 6:27–31)	25.8. Lahjaa koko elämä Kuka lahjoittaa eniten? (Mark. 12:41–44)
14.7. Kirkkaasti nähty Rakkaus kirkastaa kasvot. (2. Kor. 3:7–18)	1.9. Ihana kutsu Tulkaa! Minä annan levon. (Matt. 11:25–30)

TYÖTÄ VAI LEPOA?

Raamatussa Jesaja kuvaa kahta hyvin erilaista tapaa uskoa. Ensimmäinen keskittyy oppiin ja ulkoa opeteltuihin lauseisiin: "Muista aina, muista aina, mieleen paina, mieleen paina hiukan sitä, hiukan tätä!" Toinen tapa on ai-van erilainen. Siinä usko on lahja eikä suoritus: "Tässä on lepopaikka. Salli-kaa väsyneiden hengähtää, täällä on lepo ja virvoitus." Ystäväni, uskosi ei ole suoritus vaan lääke perussairauteesi, Jumalan rakastavan läsnäolon puutos-tilaan. Uskossa saa levätä.

PALSTAN TEKSTIT: **Matti Huotari**

Kuva: Juha Leppänen

HELMI

Nyt päivän kuorma vain kerrallaan.
En pyri mä kauaksi katsomaan.
Hän armon ja askeleet antaa.
Tuo taivainen lyhty kirkkauttaan,
joka askeleella mä kokea saan:
Isän voimakas käsi mua kantaa.

Hilja Aaltonen

Kuva: Sati Laakso

kysymystä

Kirkkolain mukaan vainajan lepopaikkaa pitää hoitaa hautausmaan arvon mukaisesti, ja siitä vastaa hautaoikeuden haltija. Arvokkuuden määrittely kuitenkin vaihtelee seurakunnittain.

Milloin hauta on hoitamaton?

Tampereen seurakunnat on ilmoittanut Kalevankankaan ja Messukylän hoitamattomista haudoista haudoille asetetulla kuulutuksella, ja antanut määräajan kunnostaa ne ensi vuoden toukokuun loppuun mennessä.

1 Miten määritellään hoitamaton hauta, Tampereen seurakuntien hautaustoimen johtaja Jyrki Lehtonen?

– Hauta katsotaan hoitamattomaksi, jos se on kolmen vuoden ajan elo-syyskuussa tehtävän tarkistuksen aikana täyttännyt seuraavat tunnusmerkit:

- Jos haudan muistomerkki on kallistunut tai kaatunut, eikä oikaisu-kehotuksiin ole reagoitu. Haudan nurmikko tai hiekka on hoitamaton. Nurmikko on ollut leikkaamaton ja rikkaruohoinen pitkään. Hiekkapintaisilla haudoilla kasvavat korkeat rikkakasvit.
- Haudan monivuotiset kasvit ovat hoitamatta ja ne ovat levinneet viereisille haudoille.
- Vaikka haudalle tuodaan joskus kynttilöitä tai kesäkukkia, mutta muuten ei hoideta hautaa, se katsotaan hoitamattomaksi.
- Hauta on hoitamaton riippumatta viimeisestä hautausajankohdasta. Tämä on kuulutuksen yhteydessä huomioitava asia.

2 Jos ei halua tilata hoitoa seurakunnilta, onko hauta silloin automaattisesti hoitamaton?

– Seurakunnan hoito on täysin vapaaehtoista, hautaa voi hoitaa itse.

3 Saako omaisen haudan esimerkiksi peittää kivillä, istuttaa sille pensaan tai kylvää luonnonkukkia?

– Hautaa ei saa peittää kivillä eikä istuttaa puuvartisia pensaita.

4 Mistä tietää, mitä saa ja mitä ei saa tehdä?

- Hautojen hoidossa ovat käytössä yleiset periaatteet.
- Jos omaisilla on epätietoisuutta haudan hoidosta, apua voi kysyä hautausmaan työnjohtolta tai seurakuntien hautojen hoitopalveluista.

5 Kuinka hoitoa ja hoitamattomuutta Tampereella valvotaan?

- Hoitamattomat haudat tarkistetaan vuosittain, ja niistä pidetään kirjaa. Jos hauta on useamman kesän hoitamaton, se voidaan kuuluttaa.
- Hoitamattomat haudat tarkistetaan maastossa, valokuvataan ja hautapaikkojen numerotunnukset kirjataan ylös. Myös mahdolliset haudan kuntoa koskevat naapurihaidoilla kävijöiden valitukset ja niiden ajankohta kirjataan, jos olemme joutuneet poistamaan tai leikkaamaan naapurihaudan puolelle ulottuvia kasveja.

Katselmuksissa kesäkausina 2019–2023 hoitamattomiksi todettiin Kalevankankaalla 329 ja Messukylässä 52 hautaa.

Ensi vuonna kuulutetaan Aitolahden, Lamminpään, Teiskon ja Vatialan hautausmaiden hoitamattomat haudat.

6 Missä tapauksissa hautaoikeus menetetään?

– Kirkkoneuvosto voi velvoittaa hautaoikeuden haltijan kunnostamaan haudan, jonka hoito on olennaisesti laiminlyöty. Kunnostamiseen varataan vuoden määräaika siitä, kun päätös on annettu hautaoikeuden haltijalle tiedoksi.

– Hautaoikeus voidaan menettää, jollei hoitokehotuksesta huolimatta hautaa ole kunnostettu vuoden kuluessa. Kirkkoneuvosto voi päättää hautaoikeuden menettämisestä, jollei laiminlyöntiä ole korjattu.

7 Onko tästä koko kirkon ohjeita?

– Kirkkolaissa on määritelty menetely hoitamattomien hautojen suhteen. Ohjeet hautojen hoidosta ovat paikallakuntakohtaisia.

Kirkkolaissa todetaan kirkkovaltuuston voivan päättää, että seurakunnan kustannuksella huolehditaan hautausmaalla tai sen osalla olevien hautojen perushoidosta.

Hautaoikeus luovutetaan enintään 50 vuoden määräajaksi. Hautaoikeuden voimassaoloaika päättyy aikaisintaan sen kalenterivuoden lopussa, jona viimeisestä hautauksesta on kulunut 15 vuotta, ei kuitenkaan ennen kuin hautaa voidaan käyttää uudelleen.

Haudalla käymisen perinteen on tutkimuksissa todettu vähentyneen. Myös ajatukset luonnon monimuotoisuuden ja ekologisten lokeroiden vaalimisesta hautausmailla ovat nousseet keskusteluun. ♦

Asta Kettunen

Sähköautoja lataamalla voi tehdä hyvää

Seurakuntayhtymän kiinteistöihin on alettu asentaa sähköautojen lataus-asemia. Ensimmäiset laitteet ovat jo käytettävissä Seurakuntien talossa ja Aleksanterin kirkolla.

Kesän alussa latausasemia on alettu asentaa myös Pispalan ja Aitolahden kirkkoille sekä Aito-keskukseen. Lisää kohteita on tulossa vielä tänä vuonna.

Latausasemia voivat käyttää sekä seurakuntayhtymän työntekijät että ulkopuoliset käyttäjät, ja ne toimivat Woltin sovelluksella.

Ulkopuolisen lataajan maksamasta hinnasta 10 senttiä kilowattitunnilta ohjataan lahjoituskohteeseen, joista ensimmäinen on nuorten työllistäminen Mummon Kammariin.

– Valitussa lahjoituskohteessa toteutuu samaan aikaan kaksi tärkeäksi tunnistettua kohderyhmää: auttaminen ja vanhukset sekä nuoret ja työllistyminen. Lisäksi kohde on paikallinen, jo pienikin lahjoitussumma pystytään kohdistamaan tiettyyn asiaan ja osoittamaan, mitä sillä on saatu aikaan, toteaa kiinteistöjohtaja **Heikki Päätalo**.

Lahjoituskohteita voidaan jatkossa myös vaihtaa vuoden aikana.

Vanhaan kirkkoon vaivaishenkilö

Vanhaan kirkkoon on valmistunut **Hannele Tiiton** suunnittelema ja valmistama keraaminen vaivaishenkilö. Idea lähti huomiosta, että moni kirkossa poikennut on halunnut antaa pienen lahjoituksen Vanhan kirkon diakoniaan.

Hahmon esikuvana olivat puiset vaivaisukot, joita tapaa etenkin Pohjois-Pohjanmaalla. Ne kuvaavat usein ihmisiä, joilla on ulkoisia vammoja, kuten katkennut käsi tai jalka. Tiitto halusi kuitenkin tehdä nykypäivänä samaistuttavan yleishenkilön.

– Tänä päivänä huonompisaisuus ei ehkä niinkään näy tuossa muodossa, vaan taustalla voi olla esimerkiksi masennusta, jota diakoniatyössäkin kohdataan, Tiitto kertoo.

Hän haaveilee oman keramiikkapajan perustamisesta Varkauteen.

– Teen töitä kestävän kehityksen hankkeiden parissa. Työni on suurimmaksi osaksi tietokoneella istumista, joten keramiikka tuo hienoa vastapainoa.

– On mukavaa, että taide tulee käyttöön, ja että siitä on muuallakin kuin taidegallerioissa.

Asta Kettunen

Kuva: Olli Viljakainen

Hannele Tiiton valmistama vaivaishenkilö on onttu.

Sateenkaarimessu juhlistaa Manse Pride -viikkoa

Sateenkaariväen Pride-messua vietetään Manse Pride -viikolla perjantaina 14. kesäkuuta kello 18 Vanhassa kirkossa.

Messussa saarnaa Jenni Levänen, liturgina toimii Meri Ala-Kokko, ja musiikista vastaa Liisa Ruusukallio.

Sateenkaarimessu järjestetään Tampereella jo 14. kerran. Ensimmäinen sateenkaarimessu järjestettiin Finlaysonin kirkossa 2010.

Nykyisin kaikki Tampereen kirkot ovat käytössä samaa sukupuolta olevien vihkimiselle, ja liki 80 prosenttia Tampe-

reen seurakuntien papeista on valmis vihkimään samaa sukupuolta olevat parit.

Tampereen seurakuntien sateenkaari-työ on mukana myös lauantaina 15. kesäkuuta Pride-kulkueessa, joka lähtee liikkeelle kello 14 Raatihuoneen edestä.

Limppu Witickin maalaus esille Lielahden kirkkoon

Limppu Witickin akryylimaalaukseen *Jeesus pelastaa karitsan* (2024) saa pysyvän sijoituspaikan Lielahden kirkosta. Taideteosta juhlimme sunnuntaina 2. kesäkuuta pidetyn Luomakunnan sunnuntain messun päätteeksi.

Maalauksessa on näkyvillä vahva eläinoikeusnäkökulma. Siinä Kristus on kuvattu riisumassa orjantappurakruunua karitsalta.

– En ole koskaan käsittänyt, kuinka lammasvauva voi samaan aikaan olla luottavaisuuden, puhtauden sekä Jeesuksen viattoman uhrin vertauskuva, mutta silti nimenomaan pääsiäisenä on aika maksaa tuon uhrin toteutumista, ja oikein kuluttaa karitsanlihaa perinteikkäänä nautintona sekä ylleysytenä, Witick kuvailee maalustaan.

– Maalaus toivottaa, ettei kristinuskoon vetoamalla voi puolustaa maailmaa tai lähimmäisiä tuhoavia rakenteita, haitallisia perinteitä, sillä kaiken keskiössä on rakkaus. Jumalan armoon kuuluvat mahdollisuus ja velvollisuus muutokseen.

Sijoituspaikkana Lielahden kirkko on teokselle osuva, sillä Witick sai siellä inspiraation maalaukselle osallistussaan paastonajan messuun huhtikuussa 2023.

– Uhrivirren aikana päähäni pyrki välähdyksenomaisesti kuva karitsasta, jolta Jeesus riisuu orjantappurakruunua. Vaikka me luterilaiset olemmekin hyvin uhrikeskeistä väkeä, pääsiäisen ei pitäisi vaatia lisäuhrien tekemistä.

Laura ”Limppu” Witick on Tampereella asuva taiteilija, teologi ja eläinoikeusaktivisti, joka tunnetaan erityisesti kristillisistä eläinoikeusmaalauksistaan. Hänen haastattelunsa voi lukea *Sillasta* 1/2024, osoitteesta siltalehti.fi.

Limppu Witickin maalaus *Jeesus pelastaa karitsan* sai paikan Lielahden kirkosta.

Kuva: Hannu Jukola

Sorin Sirkus valloitti yleisön Kirkon juhlilla yhdessä Tuomiokirkon urkurin Esa Toivolan kanssa. Mukana oli myös poikakuoro Pirkkanpojat johtajanaan Jouni Rissanen.

Kirkon juhlilla oli ennätysmäärä yleisöä

Uusi kaupunkifestivaali Kirkon juhlat veti Tampereelle jättiyleisön viikonloppuna 17.–19. toukokuuta. Paikalla arvioidaan olleen yli 10 000 ihmistä. Kirkon juhlien ohjelman kantavana ajatuksena oli vahvistaa toivoa tulevaisuuteen.

Viikonloppun kestävä suur tapahtuman päälava sijaitsi Tampereen Keskustorilla, jonne oli lavan lisäksi rakennettu kuorokorokkeet yli tuhannelle kuorolaiselle. Lisäksi tapahtumia järjestettiin 20 muussa paikassa ympäri Tampereen keskustaa.

Keskustorin ohjelmanumeroita olivat muun muassa 2100:n kuorolaisen luotsaama Toivotuimpien hengellisten laulujen yhteislaulutilaisuus, Toivon biisit ja Sorin Sirkuksen esiintyminen urkumusiikin tahtiin.

Tampereen kaupungilta Kirkon juhlien avajaisiin osallistui pormestari Kalervo Kummola, joka oli mukana myös Toivon biisit-tapahtumassa. Suosittu musiikkiohjelma keräsi ison yleisön Keskustorille perjantai-iltana.

Kyseessä oli ensimmäinen kerta, kun Kirkkopäivät, Lähetysjuhlat ja Kirkon musiikkijuhlat yhdistettiin. Tapahtumakonsepti toimi hyvin, sanoo kehityspäällikkö **Jari Kupiainen** Kirkkopalvelut ry:stä.

– Paikallinen yleisö ja vieraat ympäri Suomea nauttivat helteestä ja Keskustorin sekä kirkkojen ohjelmista. Palaute on ollut kiitävää sekä ohjelmasta että tapahtumapaikoista. Erityisesti Keskustorin tunnelma sekä lavajärjestelyt ja äänentoisto ovat saaneet paljon kiitosta.

Kirkon on hyvä näkyä julkisessa tilassa

Myös Tampereen seurakuntien yhtymäjohtajan **Tapani Rantalan** mukaan juhlien järjestelyt sujuivat erinomaisesti.

– Paitsi sää, myös tunnelma oli lämmin. Ohjelma oli runsas, ja osallistujia – niin tamperelaisia kuin kauempaa tulleita – oli erinomainen määrä.

Seurakuntien saama palaute on ollut kiitävää ja innostunutta.

– Osallistujat löysivät itselleen sopivia ohjelmia. Monet keskustelutilaisuudet ovat antaneet osallistujille paljon ajattelun aihetta. Kuoron läsnäolo ja laulu eivät jättäneet ketään kylmäksi, ja musiikki oli monipuolista.

– Jossain saamassani palautteessa on ihmetelty lähetystyön ja kansainvälisten vieraiden vähäisyyttä. Resurssit eivät kuitenkaan riittäneet aivan kaikkeen.

Rantalan mukaan myös sunnuntain juhlamessu 19. toukokuuta sai helluntain tuulet puhaltamaan. Messussa saarnasi Tampereen piispa Matti Repo, ja liturgina toimi Monika Viitala.

Yhtymäjohtajalle iloisin yllätys on, että Keskustori on hämmästyttävän hyvä juhlapaikka.

– Kirkon ja seurakuntien on tarpeen näyttäytyä isosti ja laadukkaasti julkisessa tilassa, siis muuallakin kuin kirkkorakennuksissa.

– Musiikki, juhlien elokuvatarjonta ja vaikkapa Sorin Sirkuksen esiintyminen vahvistivat sitä ajatusta, että kulttuuriohjelmalla on paljon annettavaa kirkon tapahtumiin. Myös teatteri on hyvä saada vahvasti mukaan, pohtii Rantala.

Kirkon juhlat 2024 järjestivät Kirkkopalvelut, Kirkkohallitus, Suomen Lähetysseura, Suomen Kanttori-Urkuriliitto, Suomen Kirkkomusiikkiliitto ja Tampereen seurakunnat. ♦

Työryhmä

– Marssimme Pride-viikolla jakamattoman ihmisarvon, yhdenvertaisuuden ja oikeudenmukaisuuden puolesta, sanoo Tampereen seurakuntien yhtymäjohtaja Tapani Rantala.

– Jumala on luonut meidät omaksi kuvakseen, ja hänen rakkautensa kuuluu kaikille, jatkaa Rantala.

Opastuksia Nottbeckien hautausmaalla

Museo Milavida järjestää maksuttomia opastuksia Nottbeckien hautausmaalla kuukauden ensimmäisinä sunnuntaina kello 11 ja 12.

Hiedanrannan suunnalla sijaitsevalle hautausmaalla opastuksia on kesällä ja syksyllä vielä 7.7., 4.8., 1.9. ja 29.9. Kierros

kestää noin 45 minuuttia. Paikalle löytää Sellukatu 8:n pysäköintialueelta.

Von Nottbeckien tehtailijasuku rakennutti yksityisen hautausmaan Lielahteen vuonna 1885, ja sinne on haudattu kymmenen suvun jäsentä. Paikalla on myös kappeli.

Kuva: Hannu Jukola

Alarinteeseen on asetettu koivunrunkoja ötökkäpuiksi. Rungolla tasapainoilevat Tero Matilainen, Seppo Janhonen, Jouko Mäki-Lohiluoma ja Pia Rantatupa toivottavat alapuolelle muuttaneille mehiläisille työskentelyrauhaa.

Pispalan kirkon piha uudistui

Tukea luonnon monimuotoisuudelle

Harjun seurakunta on halunnut tukea luonnon monimuotoisuutta Pispalan kirkon piha-alueen peruskorjauksen yhteydessä. Tulovaisuudessa eturinteen on tarkoitus olla kukkivan vehreä ja reunan luonnonkukkien tyyssija.

Niittyä on kylvetty sekä yläparkkipaikan reuna-alueille että kirkon itä- ja länsipuolen rinteisiin.

– Tarkoitus on, että Pispalan kirkon ulkoalueita ei enää ajeta ruohonleikkurilla, vaan kukkaniityt niitetään muutama kerran kesässä, kertoo rakennuttajainsinööri **Krista Jaakkola** Tampereen seurakuntien kiinteistöpalveluista.

– Koko remontin kantavana ajatuksena oli tehdä kirkon pihasta pörräisystävällinen ja valita kasvit niin, että lajit ovat kasvupaikalle luontaisia. Pihaan tulee myös hyötykasveja, esimerkiksi marjapensaita kaikkien iloksi.

Diakoniatyöntekijä **Pia Rantatupa** huomaa luonnon hoitovaikutuksen työssään:

– Ulos lähteminen on yksi työskentelytapa. Luontoa seurattessa oma elämä löytää uudenlaisia mittasuhteita. Tämä rauhaton aika kaipaa rauhoittumista ja luomakunnan tarjoamaa rauhaa henkilökohtaiselle tasolle.

Uusia näkökulmia

Kirkkoherra **Tero Matilainen** muistuttaa, kuinka Isä meidän -rukouksessa puhutaan jokapäiväisestä leivästä.

– Luonnossa on helpompi nähdä, mistä jokapäiväinen ravinto tulee. Mutta luonto tarjoaa myös hengellistä leipää ja sielun ravintoa. Ajattelen myös, että Pyhä Henki on aistittavissa luonnon ilmiöiden keskellä.

Hän iloitsee siitä, että luottamushenkilöt ja työntekijät

lähtivät viemään piharemontin ideaa eteenpäin yhdessä.

– Ihmiset ovat löytäneet uusia näkökulmia työhönsä. Myös he, jotka eivät ole Harjun ympäristötiimissä, ovat tehneet löytöjä. Ympäristöstä huolehtiminen on alkanut rantautua toimintakulttuuriin hyvällä tavalla.

Ylivahtimestari **Seppo Janhonen** lisää, että vahtimestarit ovat kohtaan ja vastaanottajan tehtävässään huomanneet ihmisten jo seuraavan pihan puhkeamista kukkaan. Myönteistä palautetta on tullut paljon.

– Ihmiset ovat selkeästi kiinnostuneita siitä, miltä kirkon ympäristö näyttää.

Matilainen huomauttaa, että kulttuureilla on erilaisia kauneuskäsityksiä, joilla on oma taustansa. Hänen mielestään käsitys viimeisen päälle ihmisen säätelemän pihan paremmuudesta on muuttumassa.

– Joskus tuntuu, että voisi viljellä vähän vähemmän ja jättää silleen vähän enemmän, hän hymyilee.

Symboliarvoakin

Seurakuntaneuvoston jäsen **Jouko Mäki-Lohiluoma** ilahdutti luottamushenkilöksi tullessaan siitä, miten tosissaan Tampereen seurakunnissa suhtaudutaan ympäristökysymyksiin. Hänen mielestään kirkko voi omien ympäristötekojensa lisäksi vaikuttaa myös muihin yhteiskunnan toimijoihin arvovallallaan.

– Vaikka mehiläispesät kirkon pihassa ovat pieni asia, niiden symboliarvo voi olla suuri.

Matilainen on huomannut, että julkisia tiloja, kuten pihamaita ja yleisiä ulkoilualueita, käytetään yhä enemmän luonnon monimuotoisuuden edistämiseen.

– Näkisin luontevana, että seurakunnat liittyisivät tähän trendiin. Toivotaan, että tämä olisi sille alkusysäys kirkkoisissa, seurakuntataloissa ja hautausmailla.

Vastikään kaadettiin puita Tesoman kirkon parkkipaikan uusimisen yhteydessä. Samalla sisäänajotie ja turvallisuus paranivat alueella, jolla liikkuu paljon koululaisia. Palautteita tuli muutamia.

– Mutta hyvin on kyllä ymmärretty se, että tarvitaan myös paikkoja sähköautoille, ja seurakunnalle on tärkeä saada jättepiste. Siitä lähtien lajittelu ja kierrätys lähtee, että on paikka, mihin jätteet laitetaan, Janhonen selventää.

Toimivuutta ja ulkonäköä

Pispalassa kokoontumismahdollisuudet ovat parantuneet terassin ja penkin ansiosta. Yläpihalla ilahduttaa Omar Truco-Kallosen maalaus sähkökaapissa. Luontotalun ääressä voi jatkossa rauhoittua ja lukea mehiläistietoja.

Pääportaat, kiveys ja valaisimet on uusittu ja hulevesien hallintaa parannettu. Jätevarasto on muutettu polkupyörävarastoksi, ja sähköpyörät ovat saaneet latauspaikan. Pysäköinti on helpottunut ja sähköautojen latauspaikat ovat rakenteilla.

Pihakorjauksen suunnitteli Svetlana Fedorova Vevirasta. Hanke on ilmoitettu Vuoden ympäristörakenne -kilpailuun.

Katuvieren mainoskyltit ovat muuttuneet sähköisiksi, mutta niiden tekstit kehittää yhä eläkkeelle siirtynyt pastori Jukka-Pekka Ruusukallio. ♦

Asta Kettunen

Juttu Pispalan kirkon pihamehiläisistä sivulla A 7

Paahteisen niityn siemeniä keräytyy pikkuhiljaa

Kalevan kirkon takana sijaitsevassa Liisanpuistossa saadaan tulevina kesinä ihailla kukkaketoa. Paahdekedon on tarkoitus tuoda puistoon väriä ja luonnon monimuotoisuutta. Tampereen kaupungin yhdyskuntalautakunta hyväksyi suunnitelman toukokuun alussa.

Suunnitelmasta sai antaa palautetta reilun kahden viikon ajan maalis-huhtikuussa. Yhtään palautetta ei kuitenkaan tullut, kertoo erikoissuunnittelija, maisema-arkkitehti **Anna Levonmaa** Tampereen kaupungilta.

Niitty perustetaan vaiheittain vuosina 2024–2026 siementen saatavuuden mukaan. Rakentaminen on suunnitelman mukaan alkamassa loppukesästä kaupungin hankkeena. Alue suojataan väliaikaisilla aidoilla.

Paikalle levitetään Kalevan alueelta kerättyjä luonnon-

Kaikki nämä ovat harvinaisia ja taantuvia kasveja.

kasvien siemeniä, kuten jänönapilaa, ukontulikukkaa, neidonkieltä, nuokkukohokkia, kelta-apilaa ja mäkitervakkoa. Paahdekedon suunnittelussa ja toteutuksessa hyödynnetään Villi Vyöhyke -yhdistyksen niittyasiantuntemusta.

Kansalaisjärjestö Villi Vyöhyke on viime vuosina edistänyt myös muun muassa Hiedanrannan rikastamisniityn ja Kartanopuiston niittyjen, Viinikan vedenpuhdistamon

paahdealueen, Normaalikoulun kouluniityn ja Tampereen yliopiston harjukaton aikaansaamista.

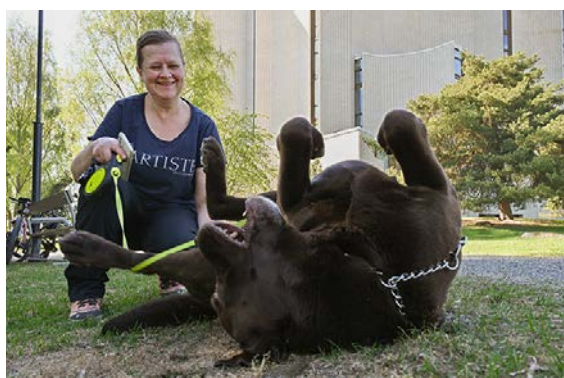
Yhdistyksen puheenjohtaja **Jere Nieminen** kertoo, että siemeniä saatiin Kalevasta viime syksynä kerättyä vain vähän.

– Kaikki nämä ovat harvinaisia ja taantuvia kasveja. On iso ponnistus, että ne saadaan kerättyä, koska niiden esiintyminen nykyisillä kasvupaikoilla ei saa vaarantua, Nieminen painottaa.

Yhdistys kasvattaakin lisäksi taimia Messukylässä sijaitsevassa kasvihuoneessaan kesän ja alkusyksyn aikana.

– Taimet varmistavat sen, että keto lähtee paremmin kasvuun.

Kedon kehittyminen kestää useita vuosia, ja alue tarvitsee hoitoa.

Anja Nieminen ja yhdeksänvuotias **Bruno** kuljeskelevat mielellään Liisanpuistossa.

Heli Pihlajamäki nautti kevään kauneudesta puun varjossa.

Sami Kukkonen on huomannut kirkkojen ympäristöt yleensä siisteiksi. Vehreät maisemat ovat kuitenkin mukavimpia.

Tervetuloa kukkaketo

Sillan haastattelemat ihmiset suhtautuvat Liisanpuistoon tulevaan ketoon myönteisesti.

– Totta kai se sopii tähän, sanoo Bruno-koiraa ulkoiluttava **Anja Nieminen**.

Hänen mielestään he, jotka pitävät luonnonniittyjä epäsiisteinä kaupungeissa, ovat väärässä.

– Kaikki kasvit, joita kasvaa luonnossa, ovat tärkeitä.

Kirkon ympäristöjä on hänen huomionsa mukaan monenlaisia, osa on city-pihoja ja osa vihreämpiä – ja hyvä niin.

– Tämä on tosi ihana puisto. Se juuri on yksi syy, min-

kä takia tykkäsin muuttaa tähän, kertoo vastikään Kangasalta Tampereelle muuttanut Nieminen.

– Hyvä että kaupungissa tulee luontoa lähelle.

Ensimmäistä kesäretkipäivää Kalevan kirkon vieressä viettävät **Kaisla Pasanen**, **Nella Mäkynen** ja **Amanda Teini** toivottavat kukkakedon tervetulleeksi, kunhan osa nurmikosta jäisi paikoilleen.

Heidän mielestään kaupungissa voisi ehkä olla luonnonkukkia joissain muissakin paikoissa. Keskusta kaipaisi ylipäätään lisää vihreyttä.

– Siellähän ei ihan hirveästi ole kasveja, pohtii Mäkynen.

– Ihan hyvältä kuulostaa, kaikki vaan kukalle. Lyhyeksi ajettua nurmikkoahan on kaupungissa joka paikassa, kommentoi puolestaan **Heli Pihlajamäki**.

Hänkin on huomannut, että kirkkojen lähiympäristöt ovat kaikki erilaisia.

– Mutta kasveja saa aina olla, ne ovat kaikki ihania.

Elena Mantila ja **Sami Kukkonen** sanovat, etteivät ole puolesta eivätkä vastaan puiston muuttamista kedoksi.

– Varmaan kaunista tulee, Mantila kuitenkin arvelee.

Risto Hietalan mielestä suunnitelma on pelkästään myönteinen.

Havainnekuva paahdekedolle kaakosta kohti Kalevan kirkkoa. Kaupunkiniittyjen perustaminen on yksi toimenpiteistä, joilla torjutaan luontokatoa Tampereella.

– Jos hyvä säkä käy, kahden vuoden päästä voi olla hienokin kukinta. Ehkä kolmen, neljän vuoden päästä se alkaa olla hieno – riippuen siitä, minkälaisia kesät ovat ja miten kasvit lähtevät kasvamaan.

Niemisen mukaan kaksivuotiset kasvit nousevat esiin ensin. Monivuotiset kasvit kehittyvät hitaammin, kunnes alkavat viedä tilaa kaksivuotisilta. Paikka onkin siksi parin vuoden ajan eri näköinen kuin lopputulos.

Osittain puuston alle

Kedoksi kunnostetaan puolen hehtaarin kokoinen alue. Sen kasvillisuus poistetaan kokonaan, ja maaperän kasvualusta vaihdetaan paahdekedolle sopivammaksi.

Keto perustetaan osittain avoimelle, kallioiselle alueelle ja osittain puuston alle. Puuston alle kylvetään puolivarjossa ja varjossa viihtyviä lajeja.

Ympäristöön on tarkoitus lisätä polkumaisia käytäviä, penkkejä ja valaisinpylväisiin sijoitettavia tiedotuskylttejä. Roskakorit vaihdetaan suurempiin.

Liisanpuisto ja Kalevan kirkko sijaitsevat Liisan-kalliolla valtakunnallisesti merkittävässä rakennuksessa kulttuuriympäristössä. Kirkon ympärillä onkin tärkeää säilyttää avoimet näkymät.

Kalliolle sijoitetaan myös muutamia luonnon monimuotoisuutta lisääviä, lahoavia maapuita, joita tuodaan muualta kaupungista.

– Alun perin paahdekedon perustaminen oli valtuustoaloite. Kedolle löydettiin avokallioiden kainalosta kasvuolosuhteiltaan sopiva paikka, jossa keto myös voidaan sovittaa arvokkaaseen kulttuuriympäristöön. Paahdeketo lahopuineen tarjoaa ravintoa ja elinympäristöä monille hyönteisille ja paikallisille niittykasveille. Se tuo samalla iloa ja tietoa ihmisille luonnon monimuotoisuudesta, Levonmaa toteaa. ♦

Asta Kettunen

Riippukeinussa loikoillut Risto Hietala oli juuri lopettelemassa työpäivää.

– Minun puolestani koko alueen saa muuttaa kedoksi.

– Odotin kyllä, että se olisi tullut toiselle puolelle kirkkoa, mutta kyllä tämäkin käy.

Hän viettää Liisanpuistossa aikaa melko usein, koska asuu lähellä. Puistot ylipäätään ovat aina mukavia.

– Mutta männyt pitää säilyttää. ♦

Teksti: **Asta Kettunen**

Kuvat: **Emil Bobyrev**

Pispalan kirkon ympäristöstä kerättäväksi löytyy jo tuomenkukkien, vadelman ja pihlajan mettä, osoittaa Riitta Salo. Kevään ensisadossa maistuvat voikukka ja paju.

Voisimme oppia mehiläisiltä

Pispalan kirkon pihassa mehiläistarhauksen aloittaneen Pirkka-Hämeen Mehiläishoitajien koulutusvastaavan **Riitta Salon** mielestä voisimme ottaa oppia mehiläisistä.

– Voisimme matkia niitä siinä, että tehdään asioita yhdessä, ja kaikkien panos on tärkeä.

Salon mukaan mehiläiset ovat hyvin älykkäitä, ja niiden yhteiskuntarakente on hieno.

– Ne toimivat valtavan hyvin yhteen, ja jokainen yksilö on pieni osa yhteisöä. Ne myös puolustavat pesäänsä henkensä kaupalla. Ja täytyy niillä olla matemaattista vaistoaikin, kun kerran osaavat tehdä kuusikulmioita.

– Mehiläiset voisivat oikeastaan olla yksi eliö: talvella ne lämmittävät toisiaan ja ovat riippuvaisia toinen toisistaan.

Riitta Salo on miehensä kanssa tarhannut mehiläisiä jo 22 vuotta. Päätarha on Pinsiössä, ja neljäs kesä menossa Koskikeskuksen katolla, josta pariskunnan kaupunkitarhaus alkoi.

Alkuun hän pääsi työn ohessa kaksivuotisella mehiläishoitajien kursilla.

– Monet aloittavat tämän homman eläkkeellä. Olen iloinen, että itse olen aloittanut ajoissa, jotta pääsen tässä vaiheessa jo helpolla – ja nythän tälle on paremmin aikaa.

Kirkon hunajaa

Pispalan kirkko saa oman hunajan, jonka tarhaajat purkivat, ja seurakunta lisää nimilaput.

– Etikettien tekstiä ei ole vielä päätetty. Mutta paikallisuus tulee niissä varmasti tavalla tai toisella näkyviin, lupaa kirkkoherra **Tero Matilainen**.

– Ostamme sadon tarhaajilta, ja tarkoitus on myydä sitä seurakunnan tapahtumissa syksyllä. Mahdollinen tuotto menee seurakunnan lähetys- tai diakoniatyön hyväksi. Jonkin verran hunajaa voimme käyttää myös seurakunnan omalla keittiöllä.

Toinen kirkonpihan tarhaajista on yhdistyksen puheenjohtaja Sonja Sinisalo Lempäälästä. Pesät sijoitettiin lopulta aurinkoiseen kohtaan ylä- ja alaparkkipaikan välimaastoon, mäntyjen väliin. Maasto on karuhkoa, mutta mehiläiset voivat lentää keruumatkoillaan jopa kolmen kilometrin päähän.

Paikka on myös melko lähellä tietä. Salot tarhaavat keskeisellä paikalla Litukalla Sonja Sinisalon kanssa myös Litukan siirtolapuutarhan lähellä, jossa ongelmia ei ole ilmennyt.

Yhden pesän keskisato on 40 kiloa hunajaa, mutta onnistuminen riippuu kesästä. Pesään sijoittuu kahdesta kuu-teen laatikkoa, sadon kertymisen perusteella. Kussakin yhteiskunnassa asuu kesäisin 50 000–60 000 yksilöä, talvisin 10 000–20 000.

Pesiä huolletaan kesäisin kerran viikossa.

– Varsinaisen kesäloman voi pitää elokuussa, kun pesät on laitettu talviteloille, eikä ruokinnasta tarvitse huolehtia jatkuvasti, Riitta Salo kertoo.

Turvallinen koti

Syksyllä hoidokeille annetaan sokerilientä, jonka avulla aikuiset mehiläiset tulevat toimeen hunajaa paremmin, koska loka–maaliskuussa ne eivät tule pesästä ulos kylmällä. Hyvin kivennäispitoisen hunajan jäämät voisivat sairastuttaa asukit.

Mettä muistuttavan sokeriliemen avulla aikuiset mehiläiset selviävät talvesta ja pesään varastoidun siitepölyn avulla ruokkivat keväällä toukkia. Ruokittavia riittää, sillä kuningatar tuottaa jopa kaksituhatta munaa vuorokaudessa.

– Me annamme tarhamehiläisille turvallisen kodin, jota ilman ne eivät tulisi Suomen oloissa toimeen. Ei meillä ole varaa pitää niitä huonosti, eikä niitä pidetä pelkän hunajan takia, Riitta Salo huomauttaa.

– Itse kyllä kiinnostuin hunajan takia, koska lapsuudessa-ni hunaja oli lääke flunssaan, ja se minulla oli usein.

Suomessa tarhaamisella elää satakunta perhettä, mutta 2–4 pesän harrastajia on paljon. Kymmenen viime vuoden aikana mukaan on ympäristötietoisuuden lisääntyessä tullut paljon nuoria, samalla kun ala on naisistunut.

Salon mukaan tarhaajat arvostavat kaikkia pölyttäjiä. Euroopassa tutkittiin viime vuonna ympäristöön kertyviä haitta-aineita muun muas-

sa hunajan ja siitepölyn kautta.

Luonto ja ulkona olo viehättävät Riitta Saloa tässä sivutoimisessa työssä.

– Luonnon kiertokulkua tulee seurattua eri lailla. ♦

Teksti ja kuvat: **Asta Kettunen**

Mehiläiset pyörivät siitepölystä palloja jaloillaan.

Vahvan itse pärjäämisen kulttuurimme voisi kyseenalaistaa sekä yhteiskunnan että arjen tasolla, pohtii toimittaja ja Perjantai-keskusteluohjelman juontaja Sean Ricks.

– Nykyään onneksi puhutaan paljon itsearmosta. Mutta olen miettinyt paljon sitä, että osaisimme myös ottaa vastaan muiden ihmisten armoa ja apua. Armo koostuu tosi paljon muista ihmisistä.

TEKSTI: **Asta Kettunen** KUVA: **Hannu Jukola**

Ensi kerralla, kun joku mokaa, tai vaikka olet eri mieltä asiasta, jää miettimään myös ihmistä sen taustalla, Ricks vinkkaa.

– Kasvamme muiden ihmisten kasvattamina, annetaan siis niiden muiden kasvattaa meitä. Ei olla niin lukossa siinä meidän omassa kuplassa.

Hän pyrkii omalla työlläänkin edistämään sitä, ettemme tuomitsisi toisia.

– Ruokitaan uteliaisuutta toisissamme, eikä anneta yksilotteisia vastauksia. Mielestäni armo syntyy paljon juuri siitä uteliaisuudesta.

– Länsimaissa ajatellaan, että olen itseni varassa: en yhtään ihmettele, että se voi käydä raskaaksi. Jos suhtaudumme yksilotteisesti myös yhteiskuntaan, ei ihme että ahdistaa.

Tampereen Kauppahalli kuuluu
Sean Ricksin lempipaikkoihin;
sillä siellä pyörii paljon ihmisiä.

KYSEENALAISTETAAN ITSE PÄRJÄÄMISEN EETOS

SEAN RICKS

- Syntynyt Saksassa, viettänyt varhaislapsuutensa New Yorkissa ja muuttanut Suomeen nelivuotiaana
- Isä afroamerikkalainen Vietnamin sodan veteraani, äiti suomalainen
- Juontaa Yle1:llä Perjantai-ohjelmaa
- Työskennellyt sanoma- ja aikakauslehdissä sekä Ylen ajankohtaisohjelmissa ulkomaantoimittajana, juontajana ja tutkivana toimittajana
- Oli ehdolla Vuoden esiintyjäksi vuoden 2023 Kultaisessa Venlassa

Itsevarmuus löytyi

Perjantaita alettiin tehdä Ylellä vuonna 2016. Tuolloin elettiin puoli vuotta kerrallaan, ja katsottiin, miten tässä käy. Nyt sitä tehdään ainakin tämän vuoden loppuun. Ricks on juontanut ohjelmaa alusta alkaen.

– Vaikka sarja loppuisi tähän, mielestäni on saatu aikaan jotain tosi hienoa.

Aluksi televisiotyö jännitti häntä paljon.

– Julkista työtä tekevästä tulee helposti sellainen kuva, että olet valmiiksi syntynyt siihen, ja tiennyt, mitä haluat tehdä. Mutta kun Perjantai syntyi, minulla oli kauheat paineet. En kokenut yhtään olevani itsevarma, tai että minusta on välttämättä tähän.

Hän ei kuitenkaan hevilla luovuta. Ei tässäkään suhteessa.

– Mutta ei se kyllä helppoa ollut. Minullekin itsevarmuuden löytäminen oli prosessi, Ricks myöntää.

”Meillä kaikilla on vahvuuksia, joita voi heijastaa moneen asiaan. Kun tykkään puhua ihmisten kanssa ja olen utelias, se heijastuu kaikkialla elämässäni.”

Sitkeys on yksi teemoista hänen viime vuonna ilmestyneessä kirjassaan *Elämäni juoksu*. On päästävä maaliin, vaikka kuinka sattuisi.

– Kun olen miettinyt, että pystynkö tähän, on tullut tehtyä hyviä valintoja, mutta olen ottanut myös riskejä. Eivät ne ole aina toteutuneet, mutta olen ajatellut, että mieluummin elän niin kuin pelaan varman päälle loputtomiin.

Ricks arvioi itsensä vahvatahtoisen lisäksi joustavaksi ja kuuntelevaksi, mikä näkyy Perjantain vuoropuheluissakin.

– Jos haluan jotain omillekin lapsilleni opettaa, niin muun muassa sen, että täytyy kuunnella muita, mutta pitää myös olla vahva usko omaan asiaan.

Kirjassa hän toteaa, kuinka jo pienenä oppi peittämään tunteensa ja esittämään vahvaa. Hän halusikin tuoda esiin sen, ettei toisen sisälle voi nähdä. Hän kertoo tekstissä muassa jännityksestä ja syömishäiriöstään.

Mies on ollut taitava esittämään aurinkoista.

– Ja minähän olen tosi iloinen ihminen. Mutta jos lampsin kadulla ja joku näkee minut suupielet alaspäin, niin se on ihan oookoo – ei aina tarvitse olla hyvällä tuulella.

Nyt, nelikymppisenä, hän sanoo löytäneensä itsevarmuutensa, luottamuksen siihen, että voi olla sellainen kuin on. Tietää, kuka on ja mistä tykkää.

– Tunnen olevani paljon rennompempi ja nuorekkaampi nyt kuin olin vaikka kaksikymppisenä. Ikääntyminen on oikein kiva asia, jos terveys pääosin säilyy.

Sosiaalinen media pursuu langanlaihoja naisia ja lihaksikkaita miehiä – jotka julistavat, että ole vain oma itsesi. Samaan aikaan annetaan tarkat ohjeet siitä, miten mennä salille ja mitä syödä. Ricks halusi kirjassaan nostaa esiin kehonkuvaan liittyvät asiat.

– Pitää ottaa omat vahvuudet esiin, sen sijaan, että yrittää olla jotain aivan muuta. Että mun pitää olla tuon näköinen tai syödä just näin, niin sitten olen hyvä.

– Meillä kaikilla on vahvuuksia, joita voi heijastaa moneen asiaan. Kun tykkään puhua ihmisten kanssa ja olen utelias, se heijastuu kaikkialla elämässäni.

Puoliso kannusti kirjan kirjoittamiseen.

– Tuli ylipäättään sellainen ajatus, että miksi pitää aina odottaa täydellistä hetkeä. Mitä jos vain suhtautuisin elämään niin, että kokeilen.

Ricks halusi välittää viestin siitä, mitä oli ymmärtänyt juoksemisen avulla.

– Armosta halusin puhua itsellenikin.

Isän kuollessa Sean oli nelivuotias. Se jätti syvän jäljen, joka on kulkenut matkassa näihin päiviin asti. Hän teki kaikkensa ollakseen yhtä hyvä kuin isänsä. Teini-ikä iski vasta 18-vuotiaana.

– Aluksi olin idealisoinut isän, mutta varmaan kapinoin sitten myöhemmin omien kipujeni kautta.

Ihmisten keskellä

Käkkäräisen tukkaansa Sean pyrki nuorena piilottamaan. Persoonallisesta lookista on kuitenkin ollut hyötyä työssä; kaveri jää mieleen.

– Eipä täällä paljon afropäisiä toimittajia ole, Ricks virnistää.

Hän ei ole pahoillaan siitä, että ihmiset tulevat juttusille – päinvastoin. Kun Perjantaita synnytetään, hän toivoikin ihmisten suhtautuvan siihen ja sen vetäjään mutkattomasti. Lapsuuden rakkaisiin hahmoihin oli kuulunut Hannu Karpo, jonka yhteys yleisöön oli uskomaton.

– Tampere on iso kylä, ja sen takia viihdynkin täällä. On

Perjantain suorat lähetykset kuvataan Tampereella G Livelabissa. Sean Ricks on vetänyt sitä jo noin 250 jaksoa. Viime vuoden puolella vieraana oli muun muassa eversti evp Mika Hyytiäinen.

kiva, kun ihmiset tulevat juttelemaan ja antavat palautetta.

Miltei kaikki kohtaamiset ovat myönteisiä.

– En ole kovin innoissani sosiaalisesta mediasta. Koh-
taamiset kaduilla ja ratikoissa ovat tämän työn suolaa, sa-
moin ennalta-arvaamattomuus.

Kohtaaminen voi olla hyvin henkilökohtaista:

– Joku voi kertoa omasta elämästään jonkin anekdo-
otin tai purkaa jotakin, ja siinä syntyy semmoinen aito het-
ki. Luulen sen heijastavan sitä, että monilla on tarve pu-
hua ja tulla kuulluksi.

– Joku saattaa olla eri mieltä jostain haastattelusta, mut-
ta en ota sitä niin, että se liittyy minuun. Joskus satun ole-
maan hetken aikaa kohde ihmisille, jotka lähettävät kaik-
kein vihaisimpia juttuja.

Silloinkin palautetta tulee Ricksin mukaan arvostaa.
Onhan joku nähnyt vaivaa kirjoittaessaan sähköpostin tai
jopa kirjeen.

Vaikeita aiheita

Perjantai-sarjassa on otettu esiin monipuolinen asioiden
kirjo vihasta sairauksiin ja yksinäisyydestä huumeisiin,
kaikenlaista ihmiselämään kuuluvaa.

– Tarja Halonen sanoi vieraana ollessaan, että voisit-
te joskus tehdä vähemmän raskaita aiheita, Ricks nauraa.
Toisaalta on esitelty esimerkiksi koiramies ja syväjääd-
ytys.

– Haastavampaa minusta on ollut näyttää sitä niin sa-
nottua tavallisuutta. Miten tehdä se kiinnostavalla tavalla?

Ricks on työssään huomannut, miten samankaltaisia
ihmiset lopulta ovat. Jokainen kokee epävarmuutta, jän-
nitystä ja iloa.

– Erilaisista taustoista ja elämäntilanteista riippumatta
ihmisillä kasaantuu kyllä ongelmia, ne vain ovat erilaisia.
Tuloluokasta riippumatta ihmisellä voi olla vakavia hen-
kisiä alamäkiä.

Ulospäin ei näe, mitä toinen ihminen kokee tai tuntee.

– Minulle on ollut elämässä ja työssä tärkeä muistaa, et-
ten arvioisi ihmisiä ulkoisten tekijöiden perusteella.

Eniten ovat pistäneet miettimään ne hetket, kun toinen
ihminen on pystynyt avautumaan, ja on haavoittuvimmil-
laan. Yhteisen ymmärryksen luominen on avainasemassa.

Vastikään vieraana ollut Tuomas Enbuske kuvasi, mi-
ten tunnetusta ateistista tuli uskova. Uskontoon liittyviä
aiheita oli lyhyen ajan sisällä kolme.

– Nyt puhutaan paljon uushengellisyyden ja ylipäättään
uskon merkityksen noususta. Esimerkiksi nuorissa mie-

hissä näkyy tämä trendi. Ehkä dokumenttimme ovat hei-
jastelleet sitä.

Ricks sanoo, ettei ole ateisti, muttei myöskään usko
kaikkea Raamatussa kerrottua kirjaimellisesti.

– En ole tykännyt olla joko tai missään asiassa. Olen
ylipäättään tullut parhaiten toimeen ihmisten kanssa, jot-
ka eivät ole ehdottomia. Viisas on se, joka tietää, ettei tie-
dä, hän viittaa Sokrateen lausumaan.

Hän kokee kuitenkin olevansa henkinen ja hengelli-
nen ihminen.

– Koen elämän aika suurena mysteerinä.

Lapsena Jeesus oli tosi kiinnostava hahmo. Viisivuo-
tiaalla Seanilla olikin kolme sankaria: isä, Jeesus ja Jumala.

**”Voit pysähtyä
puhumaan toisen
kanssa, olla utelias,
kuunnella, eikä silti tar-
vitse olla samaa mieltä
mistään.”**

– Välillä minulla on ollut sellainen olo, että edesmennyt
isäni on tosi läsnä, ja sellaisilla tavoilla, että sitä on vaikea
ellei peräti mahdoton selittää. Eikä siihen voi tulla kukaan
sanomaan, että onko se Pyhän Jumalan kosketusta vai loi-
vatko sen aivojeni synapsit. Minua ei se hirveästi kiinnos-
ta, koska en kuitenkaan saa tietää sitä.

Hän pitää hyvänä sitä, että lapsille opetetaan koulussa
uskontoa ja sen historiaa. Maailmaa ja toisia ihmisiä ei ni-
mittäin ylipäättään pysty ymmärtämään ilman käsitystä si-
tä, mihin ihmiset uskovat ja miksi.

Ei valmiiksi pureksittua

Esimerkiksi Enbuske haastoi haastatteliensa.

– Kun ympäristö ja laitteet ajavat meitä lyhytjännittei-
siksi, pitäisi olla ihmisiä, jotka sanovat, että haastan sinua
seuraamaan tätä ajatuksenkulkua. Kaikkea ei voi tehdä siitä
näkökulmasta, että lyhytjännitteisemmäksi ja vähemmän.

Ricks pitää jännitteisistä aiheista, joita ei ole pureksittu

valmiiksi, ja luottaa katsojien osaavan ajatella. Hän houkut-
telee seuraamaan vieraidensa ajatuksenkulkua alusta lop-
puun, keskittyen. Hyökkäävää tyyliä hän ei koe omakseen.

– Ihmisten ajattelua pitää ja voi haastaa tavalla, joka ei
ole hyökkäävä. Ehkä ihminen suostuu sanomaan asiat eri
tavalla, kun ei koe olevansa puolustusasemassa.

– Haluan näyttää myös nuorille esimerkkiä siitä, että ih-
miset voivat kohdata toisia, jotka on tosi erilaisia, ajatte-
levat eri tavalla, eikä sen tarvitse olla repivää. Ja iästä riip-
pumatta: voit pysähtyä puhumaan toisen kanssa, olla ute-
lias, kuunnella, eikä silti tarvitse olla samaa mieltä mistään.

– Pitää olla paikka uteliaisuudelle, eikä julistaminen ole
koskaan uteliasta. En opi siitä mitään – päinvastoin laitan
tukan korville.

Haastattelun tekopäivänä tuli neljä vuotta täyteen yh-
teiseloja kumppanin kanssa, joka oli tullut katsomaan Per-
jantaita ensimmäistä kertaa, kun aiheena oli rakkaus. Tuol-
loin vieraana ollut Jani Toivola oli todennut, ettei ihmise-
nä pysty kasvamaan yksin.

Sekä parisuhde että lapset ovat kasvattaneet ja kannus-
taneet. Ricks on myös innostanut 8- ja 11-vuotiaita tyttä-
riään haastamaan jatkuvasti – ja sen nämä ovat tehneetkin.

Arki on tärkeää, ja siitä voi nauttia.

– Isäni eli kulttuurissa, jossa työnteke oli hyvin aikaa
vievää ja rankkaa. Nuorempana aloin huomata päätyväni
samaan tilanteeseen, ja halusin tehdä siihen korjauksen.
Mutta ajattelisinko näin, jos oma isä olisi elossa?

– Vanhemmuudessaakin on kyse esimerkistä. Voit sanoa
yhtä, mutta jos teet toista, se on lapselle outo viesti. Ja on
hyvin inhimillistä, että niin käy.

Sean Ricks päätyi opiskelemaan toimittajaksi ilman eri-
tyistä intohimoa alaan, mutta nauttii siitä yhä.

– Ihmiset ovat minusta edelleen kaikkein kiinnostavim-
pia. Miten tämä ihminen ajattelee tai miten päätyi tuohon
ajatuksen. Ihmiset eivät koskaan lakkaa yllättämästä. ♦

*”Kun on mokannut tarpeeksi monta kertaa,
sen alkaa nähdä lahjana.”*

*”Sanon usein lapsilleni, että heidän ei tarvitse
tehdä mitään ollakseen hyviä. Riittää, että he ovat
olemassa. Uskon joka sanan. Toivoin, että heillä ei
mene yli kolmekymmentä vuotta tajuta sitä.”*

Kuva: Hannu Jukola

Vuoden 2023 tangoprinssi ja kulttuurin sekatyöläinen Niilo Rantala esiintyy Tapahtumien yön Iskelmä-messussa Aleksanterin kirkossa.

Rakastetuimpia lauluja taivaskaipuusta ja ikävästä

Anna mulle tähtitaivas – Iskelmämessu jakaa ikävää, kaipuuta ja kaihoa Tapahtumien yönä torstaina 8. elokuuta Aleksanterin kirkossa.

Iskelmät, laulemat ja rock- ja popmusiikki ovat summanneet suomalaisten tunteja halki vuosikymmenten.

– Yksi erityinen piirre niissä on syvä kaipuu jonnekin: satumaahan, onnen luo, kohti jotain suurempaa. Tapahtumien yön Iskelmämessuun on koottu monta rakastettua kaipuuta kiteyttävää laulua, joita illan aikana kuullaan ja lauletaan yhdessä, kertoo **Anne Karhola**, joka kokoaa messun yhdessä Laura Haurinen-Karholan kanssa.

Pappina toimii Pispalan lähikirkon vastuupappi Jaana Rantala.

Illan musiikista vastaa laulaja-lauluntekijä Niilo Rantala ja hänen kokoamansa yhtye, jonka musiikin sovittaa Sampo Untamala.

Niilo Rantala on vuoden 2023 tangoprinssi, pappi, *Kotimaa*-lehden toimittaja ja kulttuurin sekatyöläinen, joka on esiintynyt yksin sekä monien kokoonpanojen kanssa vuosituhannen alusta asti.

Oman tuotantonsa lisäksi Rantala on keskittynyt esittämään vahvoja tarinallisia lauluja aina Jacques Brellistä Alfred J. Tanneriin ja Juha Vainiosta Kaj Chydeniukseen.

Rantalan konserteissa kuultava ohjelmisto vaihtelee sävyiltään perinteisestä laulelmasta ja teatterimusiikista viihdemusiikin klassikoihin ja taiderock-tunnelmointiin. Hän on itse säveltänyt laulusarjoja muun muassa William Shakespearen, L. Onervan, Arto Mellerin ja Arno Kotron runoihin. Laulujen lisäksi hän on tehnyt musiikillisia näyttämöteoksia.

Runoilijana hän on julkaissut Heidi Rantalan kanssa yhdessä kirjoitetun rakkausrunoelman *Aina* (2018) sekä William Blake -käännöksen *Viattomuuden ja kokemuksen lauluja* (2019).

Musiikkiuran lisäksi hän on toiminut puhujana, näyttelijänä ja juontajana kulttuuritilaisuuksissa. Rantala on pitänyt myös esitelmää esimerkiksi elokuvahistoriasta ja kotimaisista runoilijoista.

Niilo Rantalan haastattelun voi lukea *Sillasta* 11/2023, osoitteesta siltalehti.fi.

Anna mulle tähtitaivas – Iskelmämessu
Tapahtumien yönä 8.8. kello 19
Aleksanterin kirkossa

Taidetta Pispalan kirkontuvassa

Marja Koskelan kesänäyttely on esillä Pispalan kirkontuvassa elokuun loppuun saakka.

Koskela kertoo aloittaneensa maalaamisen hieman ennen viime vuosituhannen vaihdetta.

– Silloin elämässä oli aika, jolloin ei ollut sanoja. Sairastin syöpää ja olin mukana syöpäyhdistyksen taidetoiminnassa.

– Jo hyvin pian minä ja opettajani huomasimme, että paitsi että pidän maalaamisesta, olen myös saanut lahjoja maalata ja kertoa kuvien erilaisista tunteista ja tilanteista, kertoo Koskela.

Myöhemmin hän jatkoi Paula Puikkosen hyvässä opissa Ahjolassa ja opetteli monia tekniikoita tehdä kuvia. Näyttelyn taulut ovat pääosin 2010-luvulla tai sen jälkeen tehtyjä.

– Aiheita ei tarvitse paljon miettiä, ne putkahtavat mielestä.

– Maalaaminen on hyvä ja rauhoittava harrastus, joka vahvistaa hyvää keskittymiskykyä. Kaikki muu unohtuu, kun ryhdyin maalaamaan. Tai sitten käsittelen maalatessa kulloinkin tärkeitä asioita.

Marja Koskela rohkaisee ihmisiä maalaamaan, jos se yhtään se kiinnostaa tai sen kokee omakseen. Se on palkitseva ja uusia ovia avaava harrastus.

Marja Koskelan näyttely Pispalan kirkontuvassa 7.6. – 31.8.
Avoinna kirkon aukioloaikoina

Kuva: Marja Koskela

Marja Koskelan maalaus Pöydän ääressä on esillä Pispalan kirkontuvan kesänäyttelyssä.

TAMPEREEN RAUHANYHDISTYS
Nekalankulma 1, Tampere

Seurat pääsääntöisesti keskiviikkoisin ja lauantaisin klo 19 sekä sunnuntaisin klo 17 ja 18.30. Seuraa ajantasaista tapahtumakalenteria: tampereenrauhanyhdistys.fi

26.6.–5.8.2024

Tarkempi aikataulu ja nettiradio: kesaseuraradio.fi

kesäseuraradio SRK

YLÖJÄRVI 101,6 MHz
PARKANO 105,0 MHz
ORIVESI 96,4 MHz

TERVETULOA KUUNTELEMAAN!

hoiva Amuri
kotipalvelut ja kuntoutus

Kotihoito ja Kotipalvelut

Lapsiperheiden Kotipalvelut

Omaishoidon sijaisuuudet

Vero-
vähennyksen
jälkeen
14,8€/h
(37€/h, 60%)

0400216346
info@vitadi.fi

WWW.VITADI.FI

OSTAMME KULTAA & HOPEAA

Kullan ja hopean hinta ennätyskorkealla!

Lisätietoa www.nettikulta.fi tai p. 0449877049

Herättäjä-Yhdistys

pe-su 5.-7.7.
Herättäjäjuhlat

Vaasassa, www.herattajajuhlat.fi su 18.8. klo 16

Simo Huhdan syntymäpäiväseurat Näsin salissa, Seurakuntien talo, Näsilinnankatu 26. Kahvitarjoilu alkaen klo 15.

Kuvat: Suomen Pipliaseura

Namibialaiselta Sarlote Nevongalta jäi aikoinaan koulu kesken raskauden takia. Nyt hän opiskelee Shekupessa ompelijaksi ja toivoo, että voi elättää itsensä ja perheensä.

Nuoret etsivät elämänohjeita Raamatusta

Pipliaseurat valmistelevat parhaillaan uutta raamatunkäännöstä ndongan ja kwanjaman kielille Namibiassa. Nuoret pääsevät testaamaan käännöstä, ja heidän kielentajunsa otetaan huomioon jo käännösvaiheessa.

Altopellistä rakennettujen hökkelien rinke muodostaa pienen pihan, jonka poikki juoksee kana ja lauma tipuja. Luppakorvainen koira köllii kyljellään pensaan varjossa. Pihalla kuuluu virsilaulua stemmoissa, ja keltainen hiekka pölyyää laulajien tanssin alla.

Menossa on välitunti Shekupe Trainingissa, Pohjois-Namibiassa, Ondangwan kaupungissa. Koulu on toinen mahdollisuus nuorille, joiden koulu on keskeytynyt esimerkiksi puuttuneiden koulumaksujen, oppimisvaikeuksien tai teiniraskauden takia.

Koulun kursseilla voi opiskella tietotekniikkaa, ruoanlaittoa tai ompelua. Opiskelijat voivat halutessaan myös majoittautua yhteishuoneessa.

– Yaloo, tervehtii **Sarlote Nevonga**, 24, koulun ovella ja hieroo kämmeniään yhteen pyörivällä liikkeellä. Sana tarkoittaa kiitosta, mutta namibialaiset käyttävät sitä myös tervehdyksenä tai myöntymisenä.

Nevongalta jäi aikoinaan koulu kesken raskauden takia. Nyt hän opiskelee Shekupessa ompelijaksi ja toivoo, että voi elättää itsensä ja perheensä. Päivät ovat kiireisiä, sillä perheen ja koulun ohella hän tekee myös ompelijan töitä.

Raamattu kulkee mukana kiireisessä arjessa, aamun ensimmäisistä rukouksista illan viimeisiin huokauksiin. Tors-
taisin Nevonga käy kirkon kuorossa laulamassa, ja sunnuntaisin mennään koko perheen voimin kirkkoon.

– En halua vain laiskotella kotona, tykkään pysyä aktii-

visena. Jumalan sana saa esille minusta parhaan version itsestäni. Raamattu ohjaa elämässä oikeisiin valintoihin, Nevonga sanoo ja silittää paksua puuvillaa yllään, itse tekemäänsä mekkoa.

Opiskelukaveri **Leena William**, 28, nyökkää vieressä. Hän opiskelee koulussa ruuanlaittoa. Iltaisin hän on töissä lapsenvahtina ja siivoajana.

– Raamatusta saan voimaa ja lohtua niihin hetkiin, kun arki tuntuu raskaalta. Kun lukee Raamatua, se auttaa elämässä. Jumala johdattaa kaikkien ongelmien läpi!

Nämä nuoret etsivät Raamatusta suuntaviittoja elämään. **Kasheta**, 22, opiskelee myös Shekupessa ruuanlaittoa unelmanaan valmistua joskus kakkujen ja herkkujen leipuriksi.

– Raamatun jakeet auttavat minua elämään parempaa elämää. Jos joku on saanut minut vihaiseksi, luen Raamatua, ja se auttaa minua paremmalle mielelle, Kasheta kertoo suhteestaan Raamattuun.

Raamattu kääntyy uusille sukupolville

Shekupan nuoret aikuiset ovat Namibiassa keski-ikäisiä, sillä väestöstä yli puolet ovat alle 25-vuotiaita. He puhu-

Pipliaseurat valmistelevat parhaillaan uutta raamatunkäännöstä ndongan ja kwanjaman kielille Namibiassa. Hankkeen päätarkoituksena on kääntää Raamattu kielelle, joka tavoittaa nuoret helposti ja ymmärrettävästi.

vat äidinkielenään toisiaan muistuttavaa kwanjamaa ja ndongaa.

Nämä kielet ovat suurin etninen kieliryhmä Namibiassa, puhujia on yli miljoona. Heitä varten Pipliaseurat valmistelevat parhaillaan uutta raamatunkäännöstä. Käännöshankkeen päätarkoituksena on kääntää Raamattu kielelle, joka tavoittaa nuoret helposti ja ymmärrettävästi. Nuoret pääsevät testaamaan käännöstä, ja heidän kielentajunsa otetaan huomioon jo käännösvaiheessa.

Kun kieli elää ja muuttuu, tarvitaan uusia käännöksiä. Se on tärkeä seurakuntien tulevaisuuden kannalta, jotta nuoret voivat ymmärtää ja omaksua Raamatun sanoman.

Paikalliset pastorit kertovat, että raamattupiireissä nuoret kyselevät usein sanojen merkitystä. Monet namibialaiset eivät ymmärrä sitä kieltä, mitä nykyisessä raamatunkäännöksessä käytetään. Sanoma jää sitä kautta vieraaksi.

– Ndonga on äidinkieleni. Olen ylpeä omasta kielestäni. Osaan englantia, mutta monet sanat ovat vaikeita ymmärtää kokonaan. Myös nykyisessä ndongankielisessä Raamatussa osa sanoista on vaikeaa ymmärtää. Ymmärän ehkä sanan, mutten koko merkitystä tai sanan taustoa, Kasheta kertoo.

– Kun kuulee Raamatun sanaa omalla kielellä, sen ymmärtää paremmin ja sen sisältö tulee lähemmäs.

Lähemmäs Jumalaa

Aiemmin on valmistunut Markuksen evankeliumi, ja nuoret ovat saaneet sen jo luettavakseen. William odottaa jo tulevia muita Raamatun tekstejä.

– Olen kiitollinen uudesta käännöksestä. Se vie lähemmäs Jumalaa, ja sen avulla voin tietää enemmän Jumalasta. Raamatua lukemalla voi kuunnella, mitä Jumala haluaa minulta ja myös sen, mitä hän haluaa antaa minulle. Luen Raamatua mieluiten äidinkielelläni. Osaan myös englantia, mutta sitä lukiessa tunne ei ole sama.

Pipliaseurat aloittivat uusien käännösten tekemisen vuonna 2017, ja Uuden testamentin odotetaan valmistuvan ensi vuonna. Koko Raamattu on käännetty uusiksi vuonna 2032. ♦

Hanna Paavilainen

Tampereen tuomiokirkkoseurakunta tukee pitkäjänteistä hanketta Namibiassa. Lisätietoja lahjoittamisesta raamattutyöhön: pipliaseura.fi

Tuomiokirkon nuoret tukevat ympäristönsuojelua Kambodžassa

Tuomiokirkkoseurakunnan saaman lahjoituksen ansiosta joukko seurakuntanuoria sai hienon mahdollisuuden päästä tutustumaan kirkon tekemään lähetys- ja kehitysyhteistyöhön Kambodžassa.

Phnom Penhissä ryhmä vieraili upeassa kuninkaallisessa palatsissa ja Wat Phnomin buddhalaisessa temppelissä. Opimme paljon Kambodžan kirjavasta, mutta sydäntä särkevän surullisesta historiasta.

Toisena päivänä kävimme paikallisessa luterilaisessa kirkossa, jonka työtä seurakuntamme tukee. Osallistuimme messuun, joka itse asiassa muistutti rakenteeltaan melko paljon kotimaisia messuja.

Alussa oli useita lauluja, ja vaikka kielestä ei mitään ymmärtänyt, ne koskettivat, ja niiden sanoman pystyi ymmärtämään. Musiikin jälkeen kuunneltiin saarna ja nauittiin ehtoollista.

Messun jälkeen saimme maistella monia uusia eksoottisia hedelmiä ja leivonnaisia. Keskustelimme seurakuntalaisten kanssa kotimaistamme, uskosta, musiikista ja kulttuurieroista sekä esittelimme kuvia Suomesta.

Meille opetettiin paikallisia laululeikkejä, ja pääsimme myös piirtelemään ja juttelemaan pyhäkoulun lasten kanssa. Etenkin lasten kanssa keskusteleminen sulatti sydämen, sillä he olivat kovin kiinnostuneita kaikesta, ja muutenkin sympaattisia ja suloisia. Kohtaamiset ihmisten kanssa ovat jääneet kirkkaana mieleen, etenkin se, kuinka ystävällisiä ja vieraanvaraisia kaikki olivat.

Autoimme myös istuttamaan kasveja kukkapenkkiin ja siivoamaan roskia pihalta. Kirkon pihasta lähtiessä olo oli haikea, mutta toisaalta kiitollinen.

Iltapäivällä kävimme pysäyttävällä kierroksella Tuol Slengin kansanmurhamuseossa.

Seuraavana päivänä lähdimmekin kohti seuraavaa kaupunkia: Sre Ambelia. Pysähdyimme lounaalle Kampotissa Epic Arts Cafessa, jossa meille kerrottiin Epic Arts -järjestön toiminnasta vammaisten henkilöiden hyväksi Kambodžassa.

Kehitysyhteistyötä ympäristön hyväksi

Saimme tutustua myös Suomen Lähetysseuran tukeman Morodok-järjestön toimintaan ja kolmeen sen ylläpitämään projektiin. Niiden tarkoituksena on edistää Kambodžassa omavaraisten perheiden elinkeinoja ilmastomuutosta kestävämmiksi sekä suojella Kambodžan rannikolla kasvavia mangrovemetsiä.

Kuva: Monyzonatong Hong

Tuomiokirkkoseurakunnan nuorten ryhmä vieraili Kambodžassa muun muassa kotiviljelmällä. Nuorten mielestä matka oli niin uskomaton ja ainutlaatuinen kokemus, ettei se varmasti unohdu koskaan.

Morodok-järjestö koostuu suurimmaksi osin paikallisista vapaaehtoisista, ja toimintaa rahoitetaan muiden järjestöjen lahjoituksilla ja avustuksella. Esimerkiksi me Tuomiokirkkoseurakunnan nuoret keräämme Suomen Lähetysseuralle rahaa monilla keräyksillä, myyjäisillä ja leirikioskeilla. Morodokin tekemä työ on yksi keskeisimmistä, johon Suomen Lähetysseura rahoja ohjaa.

Vierailimme kahdella maatilalla, joissa Morodok oli auttanut asukkaita uusien viljelymenetelmien ja viljelykasvien kanssa. Morodok valitsi autettavat viljelijät sodassa invalidoituneiden tai muuten vammautuneiden henkilöiden joukosta. Maatiloja oli tuettu rakentamaan kasvihuoneita ja uusi kastelujärjestelmä viljelykasveille sekä istuttamaan uusia kasveja, kuten maissia.

Maatilavierailuiden jälkeen pääsimme veneajelulle mangrovemetsään. Matkan aikana Morodokin työntekijä kertoi mangrovemetsien salihakkuista ja heidän tavoistaan ehkäistä niitä.

Metsissä partioivat läheisen kylän asukkaat, jotka pyrkivät saamaan salihakkuiden tekijät kiinni ja viranomaisten haltuun. Mangrovemetsiä hakataan, koska puu on kestävä rakennusmateriaali. Hakkuita ja ilmastomuutoksesta seu-

rannutta alueiden supistumista Morodok ehkäisee istuttamalla alueille vuosittain mangrovepuun taimia.

Myös kalastajat vaikeuksissa

Vierailimme rannikon läheisyydessä sijaitsevassa kalastajakylässä, jossa lähes kaikki perheet saavat elantonsa kalastuksesta. Heidän elinkeinoaan uhkaavat kuitenkin kalakannan kato ryöstökalastuksen takia ja kalojen koon pieneminen meren lämpenemisen vuoksi.

Lisäksi riskinä on kalojen ja muiden merenelävien pilaantuminen jo ennen myyntiä. Suomen ulkoministeriö ja Suomen Lähetysseura ovat kustantaneet kylään aurinkosähköllä toimivan kuivaimen ja kylmiön, joiden avulla kalasaalis saadaan säilytettyä myyntiin ja myöhempään käyttöön. Laitteet ovat kaikkien kyläläisten käytössä. Näin perheiden kalastamat kalat saadaan myytyä suuremmille markkinoille pidempien matkojen päähän.

Matkan aikana opimme paljon erilaisista elämäntavoista kuin mihin me Suomessa olemme tottuneet. Vaikka tietyt asiat hätkähdyttivät, jäivät päällimmäiseksi mieleen toivo ja selviämisen tunne. ♦

Irene Oinonen ja Riia Pietilä

Pohdintaa maailmasta, muutoksesta ja missiosta

Luterilainen kirkko toimii eri puolilla maailmaa ja erilaisissa yhteiskunnissa. Mitä kaikkea luterilaisuus voi olla riippuen siitä,

millaisessa kontekstissa kirkko toimii? Mitä suomalaiset seurakunnat voivat oppia luterilaisilta kirkkoilta muualla maailmassa?

Dekaani Ebisse Gudeta Abdissa Etiopiasta, piispa Gerardo Hands Venezuelasta ja pastori James San Aung Myanmarista ovat puhujavieraina Kirkon mission päivässä Tampereella. He kertovat, miltä luterilaisuus näyttää heidän kotimaissaan. Kuvassa ovat myös pastori San Aungin puoliso Miriam ja heidän lapsensa Elijah Martin San Lin ja Elizabeth Honey Lin.

Muun muassa näitä kysymyksiä pohditaan Kirkon mission päivässä lauantaina 31. elokuuta Tampereella.

– Päivän tavoitteena on tehdä näkyväksi monia todellisuuksia, joissa evankelis-luterilainen kirkko maailmalla toimii. Kansainväliset vieraat Etiopiasta, Myanmarista ja Venezuelasta valottavat niitä arkisia ja yhteiskunnallisia tilanteita, jotka vaikuttavat kirkon ja seurakunnan toimintaan, kertoo kirkon mission ja kansainvälisten yhteyksien asiantuntija **Hanne von Weissenberg** Tampereen tuomiokapitulist.

Von Weissenbergin mukaan esimerkiksi Venezuelan tilanne on vaikea niin taloudellisesti, sosiaalisesti kuin poliittisesti.

– Piispa Gerardo Hands kertoo, mihin se haastaa evankelis-luterilaista kirkkoa Venezuelassa.

Etiopian evankelis-luterilainen Mekane Yesus -kirkko on kymmenellä miljoonalla jäsenellään maailman suurin luterilainen kirkko.

– Sen konteksti on hyvin erilainen kuin eurooppalaisten luterilaisten kirkkojen. Miltä luterilaisuus näyttää Etiopiassa? Tästä puhuu Ebisse Gudeta Abdissa, joka on teologeja kouluttavan Mekane Yesus Seminarin dekaani ja naisteologiain yhdistyksen puheenjohtaja.

– Päivän keskustelut etsivät vastauksia näihin moniin kysymyksiin. Tapahtumassa pohditaan yhdessä, miten ymmärtäminen yhteisen tehtävämme maailmassa, sanoo von Weissenberg.

Muita puhujia ovat Tampereen piispa Matti Repo ja pastori James San Aung, joka on Myanmarin luterilaisen seminarin rehtori sekä Myanmarin luterilaisen kirkon piispan kansainvälisten asioiden avustaja.

Ulkomaisten vieraiden puheenvuorot tulkataan suomeksi. Tilaisuuden musiikista vastaa muusikko Pekka Simojoki.

Kirkon mission päivän toteuttavat Turun arkkihiippakunta, Tampereen hiippakunta ja Tampereen tuomiokirkkoseurakunta. Päivään ovat tervetulleita kaikki aiheesta kiinnostuneet kirkon työntekijät, luottamushenkilöt ja seurakuntalaiset. ♦

Kirsi Airikka

Kirkon mission päivä 31.8. kello 9.30–16 Kalevan kirkon Katakombi-salissa. Hinta: 25 euroa, sisältää kahvitarjoilun. Lisätietoja ja ilmoittautuminen: tampereenhiippakunta.fi/kalenteri/kirkon-mission-paiva-maailma-muutos-ja-missio

Hyvätyyppi

”Löysin toivoa, iloa ja voimaa”

Kirkon juhlille osallistunut **Päivi Mäki-Jokela** odotti juhlilta kohtaamisia, ihmisten ajatuksia toivon ilmenemistä elämässä sekä mietiskelyä, hiljaisuutta, musiikkia ja lauluja. Hän löysikin toivoa, iloa ja voimaa.

Hän toimi vapaaehtoisena Aleksanterin kirkossa.

– Ilkokseni sain olla mukana ensimmäisessä Godfulness-messussa ehtoollisavustajana. Tiimissä huokui voimakas toivo ja ilo. Alban pukeminen on minulle aina merkityksellinen hetki, tunnen saavani palvelutehtävääni rauhaa ja nöyryyttä, Mäki-Jokela määrittelee.

Hänen toinen tehtävänsä oli ohjata lauontaina Ikonipolkua etsiviä reitilleen.

– Saimme kohdata kirkon ovilla hymyileviä ihmisiä, jotka tulivat sinne Vesa Fabrinin ikonien takia.

Sen jälkeen hän ja toinen Palvelevan Puhelimen vapaaehtoinen pukivat keltaiset liivit päälleen ja lähtivät kadulle jututtamaan ihmisiä. Monet vastaan tulijat pysähtyivät vastaamaan kysymyksiin, ja toisten kanssa juttua riitti pitkäänkin.

– Lämmin aurinkoinen sää varmasti osaltaan helpotti monia pysähtymään, ehkäpä myös unohtamaan hetkeksi omat vastoin käymiset ja maailman huolet. Tuntui hyvältä, kun moni kiitti meitä, vaikka olimme vieneet hänen aikaansa.

Perjantaina hän osallistui muun muassa Aleksanterin kirkon aamupäivän mietiskelyhetkeen ja avajaisiin Keskustorilla, sunnuntaina päätösmessuun.

– Paljon oli muutakin ohjelmaa, johon olisi tehnyt mieli mennä. Mutta täytyi valita muun elämän tapahtumien takia.

Suuri Jumalan lahja

Mäki-Jokela on mukana Aleksanterin kirkossa Avoimen kirkon päivystäjänä, pyhiinvaelluksien ohjaajana, Tuomasmessun tehtävissä ja muissakin messuissa avustajana.

– Olen mennyt mielelläni ja uteliaana mukaan uusiin

tehtäviin. Olen löytänyt elämäni useita ihmisiä, joista monista on tullut hyviä ystäviä. Ja ennen kaikkea olen löytänyt toivon, rauhan ja luottamuksen siihen, että minä tällaisena kelpaan ja riitän.

– Jokaisesta päivästä on tullut suuri Jumalan lahja, jonka saa rohkeasti elää.

Eläkepäivien lähestyessä hänen unelmansa oli ollut löytää mielekästä tekemistä vapaaehtoistyöstä. Hän osallistui pyhiinvaellusten vetäjien koulutukseen, ja kaupunkipyhiinvaellukset tulivat läheisiksi. Ne ovat antaneet rauhaa kuulla luontoa ja itseä.

– Vaelluksella luetut Raamatun tekstit pysäyttävät hiljentyä. Kotiin tultua oma kuorma tuntuu aina kevyemmältä.

Osa suunnitelluista kaupunkipyhiinvaelluksista kulkee keskellä kaupungin vilinää, mutta rauhan voi Mäki-Jokelan mukaan tavoittaa sielläkin. Reitit ovat lisäksi helposti saavutettavissa, hän vinkkaa.

Elämäntyö lääkärinä on opettanut kuuntelemaan ja antanut pohjaa sekä Avoimen kirkon että Palvelevan Puhelimen päivystäjän tehtäviin.

Mäki-Jokela on huomannut ihmisillä olevan paljon myös aihetta iloon.

– Itselleni kirkkoyhteys antoi paljon voimaa siinä vaiheessa, kun työyhteisö jäi. Siitä onkin tullut iso henkinen koti.

Päivi Mäki-Jokelan harrastuksiin kuuluvat myös lukeminen ja liikunta. Erityisen tärkeitä ovat kuitenkin neljän lapsenlapsen mummun tehtävät. Omakotitalossa Käpylässä riittää myös aina puuhaa, ja Kaupin lenkkipolut ovat lähellä.

– Pidän ihmisistä, ja vaikka ystävät ovat tärkeitä, huomaan usein kaipaavani myös rauhaa ja hiljaisuutta.

– Mielen rauhoittuessa rukoulen ja päätän rukoukseni sanoihin ”tapahtukoon sinun tahtosi”. Minun on niin paljon helpompi elää, kun voin tuohon aina luottaa. ♦

TEKSTI: **Asta Kettunen**
KUVA: **Hannu Jukola**

Päivi Mäki-Jokela ei ole aiemmin ollut vapaaehtoisena valtakunnallisissa kirkollisissa tapahtumissa. Vaikka Kirkon juhlien ohjelma oli hänen mielestään hieno, olivat keskustelut osallistujien kanssa tapahtuman parasta antia.

Lukijalta

Uskontojen vuoropuhelu laajemmin ajateltuna

Ihminen tarkastelee maailmaa vain omasta näkö-vinkkelistään, oman kynttilänsä valopiirissä ja oman ymmärryksensä mukaan. Ymmärryksemme on kuitenkin rajallista ja riippuu siitä, mihin uskontoon tai traditioon olemme syntyneet.

Tällä vajavaisella ymmärryksellämme teemme Jumalasta käsityskyymme mukaista rajoittunutta kuvaa. Kuitenkaan emme voi vetää ääriviivoja äärettömyydelle, saati sitten käsittää tutkimatonta Luojaamme ja hänen ääretöntä rakkauttaan luotujaan kohtaan.

Meidän Jumalassamme on puolia, joita me emme tunne. Hän on todella tutkimaton. Kristikunnankin piirissä uskonkäsitys vaihtelee riippuen siitä, mitä puolta Luojaasta kulloinkin valotetaan, ja miten uskoa ilmaistaan.

Jumala on luonut meistä jokaisen omaksi kuvakseen. Jokainen ilmentää omanalaistaan kuvaa Luoja-tamme. Yhdessä muodostamme isomman kuvan, joka on monipuolisempi kuin yksi ihminen yksinään.

Kun ihmiskunnan ymmärrys kasvaa ja avartuu, alamme mekin nähdä kauemmaksi kuin mihin oman pienen lampun valo yltää, ja kas, siellä on muitakin lamppeja. Huomaamme, että Jumalassamme on toisenlaisiakin puolia kuin olemme tietäneetkään.

Kun usko vain yhteen Jumalaan, niin voi uskoa, että Jumala on sama kaikille. Hänellä on vain eri nimiä, ja eri traditioissa häntä palvotaan eri tavoilla. Kun Jumala on Rakkaus, rakkautta ilmenee muissakin traditioissa kuin omassamme. Rakkaus on sama kaikille. "Valo on yksi, liekkejä on monta."

Kuinka voimme sanoa toista uskoa vääräksi? Mikään puoli Luojaassa ei ole väärä. Meillä kaikilla on vain oma perinteemme mukainen, yksipuolinen näkemyksemme. Luojamme on monipuolisempi. Hän ei ole meidän määriteltävissämme. Mitä Jeesuskin tarkoitti puhuessaan muista lampaista, jotka eivät ole tästä lammastarhasta, ja joita hänen myös tuli paimentaa? (Joh. 10:16, 1938)

Jeesusta on sanottu radikaaliksi. Hänen Isänsä (meidän Taivaan Isämme) oli hänen neuvonantajansa, ja Hän vasta radikaali onkin. Joku voisi jopa sanoa separatistiksi.

Jumalan rakkaus on rajaton. Se murtaa uskontojen, etnisten ryhmien ja minkä tahansa rajan, jonka ihminen onkaan keksinyt rakentaa toistensa välille. Joskus ihmistenkin tuntema rakkaus on ylittänyt nämä rajat. Rakkaus on sellaista, että se murtaa kaikki kahleet ja muurit.

Ainoa tie maailmanrauhaan on suvaitsevaisuus, joka lopettaa kaikki vihollisuudet uskontojen, kansojen, valtioiden ja yksilöiden välillä. Meidän on vain tällä planeetallamme hyväksyttävä koko porukka. Porukalahan täällä elellään muutenkin. On ihan pakko, kun olemme tänne syntyneet.

Meillä kaikilla on paljon yhteistä ja yhteiset ongelmat, joita pitää yhdessä hoitaa ja ratkaista. Mitään vihollisia ei muurien toiselta puolelta löydy, vain samanlaisia poloisia kuin itsekin olemme. Luojamme silmissä olemme yhtä arvokkaita ja rakkaita.

Jumala antoi jo vedenpaisumuksen jälkeen lupauksen kaikille luoduille, tulevillekin sukupolville, ettei sillä tavalla enää hävitä luotujaan. Sateenkaari on

vieläkin merkinä tästä liitosta Jumalan kanssa. Siis merkinä kaikille luoduille.

Jeesus sanoo olevansa tie, totuus ja elämä. Hänen totuutensa on sellaista, että se tekee ihmisen todella vapaaksi. Niin sanottu puhdasoppisuus ei sitä tee. Se sulkee ihmisen hänen oman mielensä sisäiseen vankilaan ja rajoittaa jopa ajattelua. Elämä on monipuolista, puhdasoppisuus yksipuolista, eikä siinä anneta armoa toisin uskovalle.

Ihmiskunta on puhdasoppisuuden nimissä ai-vopessyt itsensä monin tavoin ja eksynyt erilaisten uskomusten ja sääntökuntien viidakkoon. Eksymme etsiessämme lopullista totuutta. Olemmeko ajatteluky-vyltämme niin rajoittuneita, että olemme rajoittaneet totuudenkin?

Mutta totuus on loputon. Viimeistä sanaa ei ole sanottu. Eikä tämäkään pyri olemaan mikään viimeinen sana.

Eila Kämäräinen

Sallikaa lasten tulla minun tyköni

Härmälän kirkon Avoimessa kahvilassa tuotiin erään naishenkilön toimesta esiin tärkeä rukouspyyntö ja vetoamus. Hän vetosi kahvilan väkeen ja kehotti rukoilemaan sen puolesta, että lapset saisivat käydä pyhäkoulua.

Erittäin hieno oivallus aikana, jolloin uushenkisyys ja maailmallisuus syövyttävät yhteiskuntamme rakenteita. Jeesus sanoo: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, alkää estäkö heitä, sillä sen kaltaisten on Jumalan valtakunta." (Markus 10:14).

Lapset eivät enää kuule Raamatun opetusta eskarissa, päiväkodissa tai koulussa. Tämä on estetty valtiovallan ja opetushallituksen toimesta, sana Jeesus alkaa olla kielletty, ja uskonnon opetus kärsinyt täydellisen haaksirikon.

Tietysti paljon vartijoina ovat myös lasten vanhemmat. On otettava huomioon, että lapsilla on tänä päivänä sellaisia vanhempia, joilta oikeus uskonnon opetukseen on jo viety pois.

Tämä uskonnonvastaisuus eri opetustahoilla kuuluu samaan sarjaan kuin ET-rippikoulu (Elämäntapa), nimiäiset ja muu hölynpyöly.

Oman osansa soppaan on tuonut itse evankelis-luterilainen kirkko, joka on hylännyt perusarvonsa, alkuseurakunnan työn ja evankeliumin julistamisen. Kirkko yrittää taiteilla jossakin uushenkisyyden ja Raamatun oppien välimaastossa, ottamatta selkeää kantaa asioihin.

Kirkko on vailla omaa vahvaa identiteettiä, Raamatun perusarvoja, ja sen viesti jää epäselväksi.

Lisäksi kirkkomme hierarkiaan on pesiytynyt uushenkisiä toimijoita, jotka eivät sinne kuulu. Ihmettelenkin, että mitä näissä asioissa oikein pelätään tai ketä?

Liity sinäkin Härmälän kirkon rukousarmeijaan ja rukoile sen puolesta, että lasten pyhäkoulutoiminta maassamme alkaisi taas elpyä ja kukoistaa. Itse lähetin rukouspyynnön myös TV7:n Anokaa uskossa -iltaan.

Härmälän kirkko tekee taas hyvää. Tee sinäkin niin ja liity joukkoon rukoilemaan hyvän asian puolesta.

Tapani Telenius

siitä maininta tekstin yhteyteen ja käytettävä nimi-merkki. Tällöin yhteystiedot jäävät vain toimituksen tietoon.

Palautetta ja lukijapostia voi lähettää osoitteisiin: toimitus@siltalehti.fi, Silta, Tampereen ev.lut. seurakuntayhtymä, PL 226, 33101 Tampere ja siltalehti.fi/palaute.

HENGEN LEIPÄÄ

Venla Taubert
Lukiolainen

Toivon lähteillä

Nautin suuresti kaupungin iloisuudesta, kun kirkkoväki valtasi Tampereen toukokuussa. Kirkon juhlilla osallistuin moniin tilaisuuksiin, ja nautin jokaisesta hetkestä. Yksi asia jäi kuitenkin vaivamaan minua. Monissa puheenvuoroissa puhuttiin siitä, kuinka nuoret eivät enää löydä toivoa.

Nykymaailmassa nuoret kohtaavat monia haasteita, jotka voivat helposti viedä uskon ja toivon paremmasta tulevaisuudesta. Koulupaineet, sosiaalisen median luomat odotukset ja epävarmuus tulevasta voivat tuntua musertavilta. Kuitenkaan en usko siihen, että oman ikäiseni olisivat kadottaneet toivon.

Olen löytänyt paljon toivoa omista intohimoistani ja harrastuksista. Musiikki on erityisesti ollut minulle suuri lohdun lähde. Kun soitan pianoa tai kuuntelen lempikappaleitani, voin hetkeksi unohtaa huolet ja keskittyä vain siihen hetkeen.

Luonto on myös ollut minulle merkittävä toivon tuoja. Kun kävelen metsässä tai istun järven rannalla, tunnen oloni rauhalliseksi ja aistin, että olen yhteydessä johonkin suurempaan.

Usko siihen, että kaikella on tarkoituksensa, auttaa näkemään vaikeudet osana suurempaa kokonaisuutta.

Luonto muistuttaa minua siitä, että elämä on täynnä ihmeitä ja kauneutta, ja vaikeudet ovat vain osa elämän kiertokulkua.

Hengellisyys on ollut minulle henkilökohtainen toivon lähde. Vaikka en aina osaa pukea uskoani sanoiksi, rukous ja hiljentyminen tuovat minulle rauhaa ja muistuttavat siitä, että en ole yksin.

Usko siihen, että kaikella on tarkoituksensa, auttaa näkemään vaikeudet osana suurempaa kokonaisuutta. Omat rakkaat ihmisetkin tuovat järjestömän määrän toivoa. Se on sanomattakin selvää.

Aika simppeleitä toivon lähteitä, eikö? Olimme sitten minkä ikäisiä vain, luotan siihen, että jokaisella meillä on edes jonkin verran toivoa.

Saatamme itse menettää oman toivomme siinä, jos uskomme, että toisilla toivoa ei olisi. On mielestäni typerää ajatella, että toivon löytäminen olisi jotenkin kovin vaikeaa. Meidän täytyy vain itse ymmärtää omat toivon lähteemme!

Kirkon juhlit saivat aikaan minussa sen, että olen pohtinut omia lähteitäni toivoon. Ehkä joku muukin on saanut samoja ajatuksia. Toivon lähteitä ei loppujen lopuksi ole edes vaikea löytää. Täytyy vain hetkeksi pysähtyä. ♦

Kirjoittaja on Tampereen seurakuntien nuorten vaikuttajaryhmän jäsen Tuomiokirkkoseurakunnasta.

Hengen leipää on Silta-lehden juttusarja, johon toimitus pyytää kirjoituksia seurakuntalaisilta sekä seurakuntien työntekijöiltä.

Kirjoita mielipiteesi Sillan lukijapalstalle!

Kirjoita Sillan yleisönosastoon mieltäsi askarruttavasta asiasta tai anna palautetta lehdestä. Tekstin ihannepi-tuus on noin 1200 merkkiä välilyönteineen.

Lukijalta-palstalla julkaistavaksi toivottuihin teksteihin on aina liitettävä lähettäjän nimi ja yhteystiedot.

Jos haluat tekstin julkaistavaksi nimimerkillä, laita

Valoa ja varjoa

Eräänä kesäisenä aamuyönä vuonna 1990 minulla oli elämäni tilaisuus. Muistan hyvin – tai ainakin luulen muistavani – havahduneeni mökin yläsängystä vanhempieni herättämänä. ”Tuletko katsomaan auringonpimennystä”, he kysyivät.

Punnitsin unenpöpperöisenä vaihtoehtojani. Sitten suljin silmäni uudestaan.

Hei hei pimennys ja hyvää yötä! Vaikea sanoa, oliko ratkaisu hyvä vai huono, mutta ratkaisu kumminkin.

Ja eihän tilaisuus edes ollut ainutkertainen: vastaava spehtaakeli nähdään Suomessa seuraavan kerran jo vuonna 2126, jolloin olen vasta 147-vuotias.

Hyvää kannattaa vähän odottaakin!

Toki, jos kaiken ei tarvitse olla ihan just ja täsmälleen, tarjoutuu mahdollisuuksia useammin: esimerkiksi ensi keväänä Oulun tienoilla voi nähdä neljäsoosan pimennyksen, ja seuraavan vuoden kesällä Turussa päästään jo kahdeksaankymmeneen prosenttiin.

Myös kesäkuun 30. päivänä 1954 oltiin melko lähellä totaalista eklipsiä, kuten Bonnie Tyler laulaisi. Silloin Suomen kohdalla jopa noin yhdeksän kymmenesosaa auringosta oli kuun varjossa.

Ruotsissa vastaava lukema oli – yllätys, yllätys – kymmenen kymmenestä. Niinpä! Kuka olisi arvannut, että Ruotsissa tämäkin oli täydellistä.

Tamperelaisille kuitenkin riitti vähempikin. *Aamulehden* mukaan ilmiötä ihmeteltiin runsain joukoin ”kaikilla avoimilla paikoilla ja pihoilla”, eli siis myös Liisankalliolla, jonne kuvan nuoret miehet olivat kavunneet tarkkailuasemiin.

Tuleva Kalevan kirkon tontti oli ympäristöään ylemmäksi kohoavana mitä parhain paikka havaintojen tekoon.

Pojat vaikuttavat olleen myös asianmukaisesti varustautuneita: ainakin minun silmäni heillä näyttäisi olevan käsissään ”paljon ylivalotettua ja sitten kehitettyä ja

Kuva: Vaputien kuva-arkisto/ Pekka Kosonen

Nuoret miehet näkevät valon Liisankalliolla.

kiinnitettyä filmiä”, joka lehdesä neuvottiin päteväksi suojaksi solaariselta säteilyltä.

Kaikilla ei ilmeisesti ollut samaa tietoa, sillä koko Suomessa katse- lusta raportoitiin seuranneen joita- kin pysyviä vammoja, kuten myös lukuisia silmäkivusta tai päänsä- rystä johtuneita lääkärikäyntejä.

Varovaisuuden ja sopivan vä- lineistön tarpeellisuutta ei siis painotettu turhaan.

Esityksen alkaessa kello 13:39 Tampereen taivas oli selkeä, eli kat- seluolosuhteet mitä mainioimmat.

Kuun varjo kulki auringon ala- puolta pitkin, ilma viileni hieman ja valo muuttui kesäisestä päivän- paisteesta iltahämäräiseksi. Täy- dellisimmillään pimennys oli kello 14:50 ja päättyi kello 15:56.

Taivaankappalten tangotanssi

kesti siis parisen tuntia parhaaseen katseluaikaan.

Ei ollut pakko nousta keskellä yötä, ja tarvittaessa olisi ehtinyt piipahtaa vaikka jääkaapilla. Kaiken kukkuraksi kuvan pojilla taisi olla vielä kesälomakin.

Jos homma olisi tehty noin helpoksi, niin ehkä olisin itsekin aikoinani vaivautunut vilkaise- maan.

Häikäisevän hyvää kesää *Sillan* lukijoille! ♦

Mikko Pollari

Lähteet: Aaltonen, Elise: Vain aivan nuorimmat meistä saattavat nähdä Suomen seuraavan täydelli- sen auringonpimennyksen. yle.fi 8.4.2024; *Aamulehti* 29.6.–1.7.1954; *Helsingin Sanomat* 21.7.1990

KOLUMNI

Hannele Huhtala
päätoimittaja ja kustantaja

Kuva: Hannu Jukola

Kenelle avaat kukkarosi?

Osallistuvin keväällä Pispalan kirkolla Tavallinen tiistai-ilta -tilaisuuteen, jossa pohdittiin, kuka on lähimmäinen.

En ole teologi, mutta olen ymmärtänyt, että Jee- sus kehottaa rakastamaan ihan kaikkia lähimmäise- nään. Samaa tietysti sanovat monet moraali filosofit, jotka hahmottelevat yhteisvastuuta.

Tehtävä on kuitenkin vaikea, sillä jokaisella meis- tä on ennakkoluulomme. Vaikka suu sanoo, että kaikki ovat lähimmäisiäni, arkikokemus näyttää, et- tä jollekulle kuitenkin käännetään selkä. Katulehtien myyjät tietävät, että kaikkia ei katsota edes päin.

Elämme aikaa, jolloin hyvinvointivaltiota pure- taan. Tämä kehitys ohjaa entistä enemmän ajatte- luun, jossa ihan kaikki eivät olekaan lähimmäisiä tai samanarvoisia.

Normaalina pitämämme palvelu terveyskeskuk- sissa ja odotusajat hammashuollon jonoissa ovat jo osin mennyttä, eivätkä ne enää palaa sellaisiksi, että kaikki saisivat palveluja. Paitsi, jos on varaa maksaa ja pystyy varaamaan itselleen ajan yksityiselle tai hankkimaan vakuutuksen, joka kattaa kulut.

Vakuutuksetkaan eivät ole halpoja, ja yksityinen sektori pystyy voittoja tavoitellessaan nostamaan hintoja sitä mukaa, kun kysyntä kasvaa.

Suomessa on totuttu siihen, että verovarjoilla pidetään huolta heikommassa asemassa olevista.

Hallituksen toteuttama hyvinvointivaltion purku ei ole pelkkiä hoitojonoja ja sosiaaliturvan heiken- nystä, se näkyy nyt myös järjestöjen työssä. Sosi- aali- ja terveysalan järjestöjen tukea suunnitellaan leikattavan kolmanneksella, 130 miljoonaa euroa.

Leikkaukset ajavat kolmatta sektoria alas: Tampe- reeltakin häviää tulevaisuudessa järjestöjä, jotka nyt paikkaavat terveydenhuollon toimintaa. Hallituksen leikkauspäätökset ajavat järjestöjä etsimään rahoi- tusta muualta, mikä tarkoittaa siirtymistä hyvänte- keväisyyteen.

Yhdysvaltalainen malli tuo mukanaan paljon kysymyksiä. Suomessa on totuttu siihen, että ve- rovaroilla pidetään huolta heikommassa asemassa olevista. Kun onkin aika raottaa omaa rahapussia, herää kysymys, kenen puolesta on valmis lahjoit- tamaan.

Miten silloin käy esimerkiksi iäkkäiden alkoholi- tien? Kuka heille lahjoittaa, jos ja kun yhtä paljon rahaa tarvitaan syöpöpotilaille, syömishäiriöisille ihmisille tai lapsiköyhyyden vähentämiseen?

Jokainen meistä todennäköisesti pitää omien kokemustensa takia jotakin ryhmää tärkeämpänä kuin toista. Toisista saa vetoavia tarinoita ja ajatuk- sia tulevaisuudesta, jota omalla sijoituksellaan saisi muutettua.

Hyvinvointivaltion periaate on ollut, että heikois- ta pidetään huolta, niistä ikääntyneistä alkoholis- teistakin. Entä jos tukea ei heille enää tule yhteis- vastuupotista? Kenelle sinä avaat kukkarosi? ♦

Kolumnistien esittelyt ja kommentointi: siltalehti.fi/puheenvuorot

SILTA

siltalehti.fi
11. vuosikerta

Kustantaja / julkaisija:
Tampereen ev. lut. seurakunnat

Toimitus:
päätoimittaja Kirsi Airikka
050 381 0970
toimitussihteeri Asta Kettunen
050 438 2716
s-posti: toimitus@siltalehti.fi ja etunimi.sukunimi@evl.fi
Osoite: Seurakuntien talo,
Näsilinnankatu 26,
PL 226, 33101 Tampere

Kaupalliset ilmoitukset:
Mediamyynti
Sacrum-Kotimaa Oy
Pirjo Teva, 040 680 4057
Juha Kurvinen, 040 665 5983
s-posti: etunimi.sukunimi@kotimaa.fi

Jakelu:
Tamperealainen
Jakelupalaute:
jakelupalaute.fi/silta tai
Suomen Suoramainonta
Tampere, 040 085 9766

Tilaukset:
sari.laakso@evl.fi, 03 219 0111

Taitto: Timo Saarinen/ pelagus.fi
Painosmäärä: 90 000 kpl
Paino: Sanoma Manu, Tampere

ISSN:
ISSN 2342-0979 (painettu)
ISSN 2342-0987 (verkkojulkaisu)

Seuraavat lehdet ilmestyvät:
ke 4.9., aineisto viimeistään 14.8.
ke 2.10., aineisto viimeistään 11.9.

Paimenpsalmi kuvaa elämän mittaisen matkan

Loistoristeilijä alkaa vajota meren syvyyksiin. Pelastuslautoissa ei riitä paikkoja jokaiselle, ja sisällä syntyy paniikki. Mies jähmettyy rappusiin veden tulviessa sisään. Hän rauhoittelee itseään lausumalla tuttua tekstiä: "Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa".

Leonardo Dicaprio juoksee ohi, tönäisee miestä syrjään ja tokaisee "Voisitko kulkea vähän nopeammin siellä laaksossa".

Psalmi 23 on ehkä siteeratuin psalmi. Siihen viitataan Titanic-elokuvan lisäksi lukemattomissa lauluissa, kirjoissa ja tv-sarjoissa. Paimenpsalmiin kiteytyy koko ihmisen elämä varjopuolineen. Kaiken pohjana on perusturvallisuus Jumalassa, ja kuolemakin tuodaan esille luottamuksen näkökulmasta.

Suomen Pipliaseuran uusi psalmisuumennos Psalmi 2024 ilmestyi tänä keväänä. Psalmi 23 ovat nyt maksettomasti luettavissa ja kuunneltavissa raamattu.fi -osoitteessa ja Piplia-sovelluksessa.

Kääntäjät, ohjausryhmä ja Piplian asiantuntijat halusivat tuoda alkukielen herkulliset kielikuvat mahdollisimman tarkasti suomen kieleen. Psalmi 23 on nyt täynnä.

Lähde: Suomen Pipliaseuran

Psalmista viis -podcast

Psalmia voi lukea osoitteessa psalmi2024.fi tai kuunnella maksuttomassa Piplia-sovelluksessa.

Äänensä psalmeille on antanut näyttelijä Krista Kosonen.

Jumala on minun paimeneneni,
minulta ei puutu mitään.

Hän antaa minun levätä niityillä,
viheriövän ruohon keskellä,

Hän vie minut lepäämään veden äärelle.

Hän antaa minulle uutta voimaa
ja pitää minut uskollisesti oikealla reitillä,
sillä hän on nimensä veroinen.

Vaikka kulkisin kuoleman varjostamassa laaksossa,
en pelkäisi mitään pahaa, koska Sinä kuljet kanssani.

Ohjaat minua paimensauvallasi
ja pidät pedot loitolla.

Sinä katat minulle pöydän vihollisteni katsellessa.

Voitelet pääni öljyllä ja täytät maljani ääriään myöten.

Sinun hyvyytesi ja uskollisuutesi
ovat kanssani koko elinaikani,

minä saan asua Jumalan temppelissä
elämäni loppuun asti.

Psalmi 2024

Kuva: Aarne Ormio

Eteläisen seurakunnan toiminta alkaa Hermia 10:ssä

Eteläisen seurakunnan toiminta Technopoliksen Hermia 10:ssä, osoitteessa Hermiankatu 3, alkaa kesäkuun alussa.

Tiloihin voi tulla tutustumaan 12. kesäkuuta kello 14-17. Avajaisissa uudet tilat siunataan seurakunnan käyttöön. Tarjolla on kahvia ja yhteislaulua. Tilaisuudessa voi maksaa vapaaehtoisen kahvimaksun Yhteisvastuukeräyksen hyväksi.

Eteläisen seurakunnan toimintaa Hervannassa on siirretty muihin tiloihin, sillä Hervannan seurakunta- ja vapaa-aikakeskuksen peruskorjaustyöt alkavat kesäkuussa.

Jumalanpalveluksia Hermiassa pidetään sunnuntaisin kello 11 kesä-heinäkuussa aina 28. heinäkuuta asti. Tämän jälkeen Eteläisen seurakunnan jumalanpalvelukset Her-

vannassa siirtyvät nuorisokeskus Kupoliin, osoitteeseen Lindforsinkatu 1.

Kesämessujen lisäksi Hermia 10:ssä toimivat diakonian vastaanotto, kesäkahvila ja seurakunnan pienpiirejä.

Yhteisiä kahvihetkiä tiloissa vietetään kesällä 12.6., 17.7. ja 14.8. Syyskuussa avautuu avoin kahvila, joka palvelee joka keski- viikko kello 14 alkaen.

Eteläisen seurakunnan nuorisotyö Hervannassa siirtyy osittain Kupoliin. Diakonian toimintaa on siirretty Hermia 10:een ja Hervannan yhteisökeskus L8:aan.

Kirkollisia toimituksia ei tehdä väistötiloissa.

Hervannan seurakuntakeskuksen remontin valmistumista on määrä juhlaa peruskorjatussa kirkossa adventtina 2025.

**LÄÄKKEESI
KOTIIN
JOPA SAMANA
PÄIVÄNÄ**

TILAA lääkkeit, reseptilääkkeitä ja apteekkituotteet verkkokaupastamme. Tuomme tilauksesi arkisin ma-pe Tampereella kotiisi tai noutoautomaatteihimme.

Apteekin verkkokauppa
www.apteekkishop.fi

 Apteekkishop

 **Lielahden
APTEEKKI**

MA-PE 9-21
LA 9-18
SU 10-18

puh. (03) 347 3800
Lielahden Prismakeskus
Turvesuonkatu 2
33400 TAMPERE
www.lielahdenapteekki.fi
www.apteekkishop.fi

Paloma Kitchen&Bar on juuri sinun tilaisuutesi taipuva ravintola Tampereen keskustassa hyvien yhteyksien ja pysäköintimahdollisuuksien ääressä. Toteutamme perhejuhlat, häät, syntymäpäivät, yritystilaisuudet, kokoukset, muistotilaisuudet, karonkat...

Varaa kabinetti tai vaikka koko ravintola! Soita meille 044 493 5951 tai ota yhteyttä info@palomakitchen.fi ja suunnitellaan tärkeä päiväsi yhdessä

Ravintola Paloma Kitchen&Bar
www.palomakitchen.fi

Hallituskatu 22
33200 Tampere
044 493 5951

PALOMA
KITCHEN & BAR

Kuvat: Hannu Jukola

Vähän lähempänä taivasta -näytelmän päähenkilö on Albin Kurmonen eli Romu-Alpi, joka elää Pispalassa. Häntä esittää Markku Tuulenkari, joka teki roolin myös *Muista minua* -esityksessä.

Vähän lähempänä taivasta -näytelmä käy käsiksi isoihin teemoihin

Aikuisenakin meissä kaikissa elää pieni lapsi, joka miettii, onko saanut elämässään tarpeeksi hyväksyntää ja rakkautta.

– Moni meistä myös kantaa muistissaan suvun ja perheen menneisyyden tapahtumia. Me heitämme kysymyksiä ilmaan, ja katsoja miettii niihin omia vastauksiaan, miettii teatteriohjaaja **Markku Arokanto**, joka ohjaa uuden *Vähän lähempänä taivasta* -näytelmän Harjun seurakunnan teatteriryhmälle.

Ulkopuolisuus, kaipaaminen, lohtu ja kuolema ovat teemoja, joita käsitellään uudessa esityksessä. *Vähän lähempänä taivasta* esitetään neljä kertaa elokuussa Pispalan kirkossa.

Teos on löyhästi jatkoa *Muista minua* -näytelmälle, jota esitettiin Lamminpään hautausmaalla muutama vuosi sitten. Edellisen näytelmän hahmo Albin Kurmonen, Romu-Alpi, nousee nyt uuden näytelmän päähenkilöksi. Tapahtumat sijoittuvat Pispalaan.

Näytelmä kertoo 5-vuotiaasta Alpista, joka lähtee Karjalasta evakkoreissulle ja jää samaan aikaan orvoksi. Hän on yksinäinen ja turvaton lapsi, joka kaipaavat äidin syliä ja perhettä. Monologissa hän kertoo vanhana miehenä tarinaansa evakkomatkasta ja myöhemmistä elämäkokemuksistaan.

Kummankin näytelmän käsikirjoituksen on tehnyt **Matti Huotari**.

– Alpi on tullut kirkkoon, koska hän tietää pian kuolevansa syöpään. Kuolemanpelko näyttää eri lailla eri ihmisissä, mitä on joskus toisten vaikea ymmärtää. Joku pelkää kipua, toinen hallitsematonta tilannetta, joku taas suree elämätöntä elämää.

– Alpi on aina hakenut turvaa tavarasta.

Kuoleman lähestyessä häntä ahdistaa, kun hän ei tiedä, mitä hänen tavaroilleen tapahtuu. Alpi kuitenkin löytää tähän ratkaisun näytelmän lopussa, kertoo Huotari.

Käsikirjoittaja kertoo piilottaneensa tekstiin myös sanaleikin.

– *Kurmo* tarkoittaa karjalan murteessa ahnetta ihmistä, hymyilee Huotari.

Kaipuu äidin syliin

Alpia esittää **Markku Tuulenkari**, joka teki roolin myös *Muista minua* -esityksessä. Hänen mukaansa Alpin ulkopuolisuuden tunteen vertauskuvana on hänen puhumansa kieli, karjalan murre, joka kuulostaa oudolta pispalaisten korvissa.

– Hän on vähän erilainen, ja siksi yksinäisyys vain lisääntyy. Hän ei ole kuitenkaan halunnut luopua murteesta, koska se on ainoa asia, joka sitoo hänet eläviin muistoihin äidistä ja kaikesta siitä, mitä elämässä oli ennen äidin kuolemaa, miettii Tuulenkari.

Alpi käy yksinpuhelua Jumalan kanssa. Alpille näyttää myös ihmisiä menneisyydestä, muun muassa hänen nuorena kuollut äitinsä, joka laulaa itkuvirsiä. Roolin tekee Emilia Kallonen, ja musiikin suunnittelussa on mukana kanttori Tarja Laitinen.

– Näytelmässä on vahva unen logiikka, ja siinä kaikki on mahdollista niin kuin unissaakin, avaa ohjaaja Arokanto.

Kuolema koskettaa kaikkia

Muista minua -esityksessä pohdittiin kuolemaa, ja teema on vahvasti läsnä myös *Vähän lähempänä taivasta* -näytelmässä.

Vähän lähempänä taivasta

-näytelmä
Pispalan kirkossa:

- 28.8. klo 18
- 29.8. klo 18
- 30.8. klo 18
- 31.8. klo 15

Vapaa pääsy

Näytelmän työryhmässä on mukana parikymmentä henkilöä. Kuvassa ovat Markku Arokanto (vas.), Markku Tuulenkari, Jaana Rantala, Matti Huotari ja Heidi Rantala.

– Aihetta on hyvä käsitellä, koska kuolemasta kukaan ei voi sanoa, ettei tämä ei kuulu minulle, pohtii esityksen tuottaja, pastori **Jaana Rantala**.

Näytelmät ovat tuntuneet Rantalasta oikeilta askelmerkeiltä. Marraskuuksi 2025 on Tampereelle valmisteilla kuolemateemainen kaupunkifestivaali, jonka ohjelmassa on taidenäyttelyitä, konsertteja, teatteria, keskustelutilaisuuksia sekä elokuvia yhteistyössä Monroe-elokuvakeskuksen kanssa.

Rantala on ollut mukana myös Kuolemasta elämää -ryhmäkonseptissa, jota esiteltiin Kirkon juhilla toukokuussa. Konseptin ovat kehittäneet ja pilotoineet Vantaan ja Tampereen seurakunnat sekä Sininauhaliitto.

Rantalan mukaan teatteri on vahva ilmaisukeino, ja taide hyvä väline käsitellä myös kuolemaa. Jokaisen on ratkaistava suhteensa siihen, ja taiteilijoilla on kyky sanoittaa niitäkin asioita, joista on vaikea puhua.

– Näytelmän evakkotarina on myös ajankohtainen nykyisen maailmantilanteen takia, kun niin moni joutuu jättämään kotinsa, jatkaa Rantala.

Matti Huotarin mukaan näytelmän viesti ja sanoma ihmisille on, että Kristukselle saa puhua asioista.

– Se myös antaa katsojalle toivoa tulevista ja tuonpuoleisesta, miettii Markku Arokanto.

Jaana Rantalan mielestä näytelmä korostaa, että kaikkien ihmisten tarinat ovat tärkeitä ja kertomisen arvoisia.

– Tämä ei ole menestyksen teologiaa, sillä päähenkilö on yksinäinen orpo. Kristus ei kuitenkaan ole vaiennut, hän hymyilee. Maailman mielettömyyden keskellä meillä on toivo, lisää näytelmän assistentti **Heidi Rantala**.

Teatteri sopii myös kirkkoon

Pispalan teatteriryhmässä on mukana parikymmentä ihmistä. Tuottajan mukaan myös uuteen näytelmään otettiin mukaan ihmisiä rohkeasti.

– Kaikille löytyi paikka, ja meillä on kiiva henki. Teatterissa kaikki ihmiset ovat samalla viivalla, on ihmisten sosio-ekonomisen asema mikä hyvänsä.

Rantala kiittää ohjaaja Markku Arokan toia, jolla on vuosikymmenien kokemus yhteisteatterissa työskentelemisestä ja myös kirkkonäytelmien ohjaamisesta.

Hän on toiminut vuodesta 2015 Laajasalon Huvilateatterin toiminnanjohtajana ja ohjaajana sekä ohjannut *Via Crucis*-pääsiäisvaelluksen Helsingissä vuosina 2023 ja 2024. *Tulesta valoon* -näytelmän hän ohjasi Harjun seurakunnan harrastajille vuonna 2021.

Harrastajaporukan kanssa työskennellessä haastavinta ja mielenkiintoisinta ohjaajan mukaan on, miten saada eri-ikäiset ja monista taustoista tulevat ihmiset syttymään näyttelemiseen.

– Joskus oivallus voi syntyä nopeammin kuin ammattilaisella. Yhteistyö on se hedelmä, ja kaikista tärkeintä. Opin itse koko ajan, se on tässä suurin anti, miettii Arokanto.

Tampere on vahva teatterikaupunki.

– Työryhmästämmä tuntuu, että seurakunnat voisivat käyttää enemmänkin teatteria työvälineenä, pohtii Matti Huotari, ja muut nykyttelevät.

Markku Arokannon mielestä Pispalan kirkko on jo nyt teatterikirkko. ♦

Kirsi Airikka

Art Pappilan Kivinavetan näyttelyssä on esillä muun muassa Osmo Rauhalan työ Jaakobin portaat Double Head. Mukana on joukko Rauhalan uusia, ensimmäistä kertaa esillä olevia teoksia.

Art Pappilan kesä tarjoaa monipuolisen taidekattauksen

Art Pappilan näyttelytiloissa Sastamalassa eli Tyrvään Pappilan Kivinavetassa ja Funkkistalon galleriassa on tänäkin kesänä esillä monipuolinen taidekattaus.

Viisi taiteilijaa, viisi katsetta, tuhansia tarinoita ja tulkintoja. Tyrvään Pappilan Kivinavetan tämän kesän taidenäyttely *5 Katsetta* esittelee viiden taiteilijan tapaa katsoa kohdettaan. Katse ei ole aina lempeä, se on myös kriittinen ja armoton.

Osmo Rauhala on saanut rinnalleen neljä nuorta, lupaavaa taiteilijaa. He ovat Vilma Pimenoff, Sakari Vinko, Johanna Lumme ja Joel Sievers. Yhdessä he tarjoavat katsojalle unelmia, toivoa, vaihtoehtoja ja vastakkainasettelua.

Siurrossa asuva Osmo Rauhala on yksi kansainvälisesti menestyneimpiä kuvataiteilijoitamme ja pitkän linjan luomuviljelijä.

Rauhalan perehtyneisyys ympäristötieteisiin ja filosofiaan on vahvasti läsnä hänen teoksissaan. Taide ja luonto ovat erottamattomasti kietoutuneet toisiinsa saattaen katsojan pohtimaan ihmiskunnan merkityksellisimpiä ilmiöitä.

Kivinavetan näyttelyssä esitellään Rauhalan uusia, ensimmäistä kertaa esillä olevia teoksia.

Rauhalan rinnalla neljä nuorta taiteilijaa

Sastamalasta kotoisin oleva valokuvataiteilija Vilma Pimenoff työskentelee valokuvan, videon ja installaation keinoin. Hänen teoksensa käsittelevät ajankohtaisia yhteiskunnallisia teemoja ja pyrkivät kyseenalaistamaan aikamme stereotyyppioita ja myyttejä.

Teostensa lähtökohtana Pimenoff käyttää usein arkisia esi- neitä ja populaarikulttuurin kuvastoa, joiden avulla hän tarkastelee merkityksen muodostumista ja sitä, miten ymmärrämme ympäröivää maailmaa merkkien ja symbolien kautta.

Sakari Vinko tutkii ihmisyyttä ja kokemusta todellisuudesta kuvallisia allegorioita käyttäen. Hänen töissään esiintyviä aiheita varjostavat vastakkainasettelut ja eksistentiaalinen paradoksaalisuus.

Johanna Lumme työskentelee pääsääntöisesti maalaamisen ja piirtämisen keinoin. Hänen esillä oleva teossarjansa *Lauluja soilta ja tuntureilta* on saanut inspiraationsa Lapin maisemista. Lumme kuvaa luonnon kiertokulun väistämätöntä voimaa, joka muokkaa ympäristöä jatkuvissa sykleissä.

Joel Sievers on tullut tunnetuksi erityisesti ekspressiivisistä maalauksistaan. Yhdistelemällä kekseliästä taidehistorian suuntauksia hän on löytänyt oman tunnistettavan tyylin. Tai-

Joel Sievers käyttää töissään voimakkaita värejä. Haavemaa-teos on yksi näyttelyn tauluista.

teessaan hän yhdistelee vaikeita ja ahdistavia aiheita vahvoihin väriin.

Kivinavetan taidenäyttelyssä pääsee kuulemaan Jukka Perkon säveltämän ja esittämän teoksen, joka on saanut innoituksen saamelaisen Nils Aslak Valkeapään runojen luontokuvauksesta. Musiikkiteos muodostaa tunnelmallisen kokonaisuuden näyttelyn Lappi-aiheisten teosten kanssa.

Funkkistalossa Juha Merta ja Kirsi Neuvonen

Funkkistalossa esittäytyy tamperelainen kuvataiteilija Juha Merta, jonka töitä on esillä 20. kesäkuuta saakka. Merta vii- pyilee maalauksissaan poistettujen kirjojen parissa, pohdiskelee kaiken katoavaisuutta ja ihmisen kuolevaisuutta – taiteen tärkeyden lisäksi.

Seuraava Funkkistalon taiteilija on taidegraafikko Kirsi Neuvonen, jonka näyttely on esillä 28.6.–24.8. ♦

Tyrvään Pappilan Kivinavetta: 5 Katsetta -näyttely

5.6.–11.8.2024, Jaatsinkatu 2, Sastamala
Funkkistalon galleria, Marttilankatu 14, Sastamala. Galleri- aan on vapaa pääsy ja esteetön kulku.

Finlaysonin kirkossa esitetään lyhytelokuvaa Saamenmaasta

Finlaysonin kirkko on jälleen tänä kesänä yksi Finlayson Art Areen näyttelykohteista. Siellä esitetään Marja Helanderin lyhytelokuvaa Saamenmaasta.

Marja Helander (s. 1965) on saamelainen valokuva- ja videotaiteilija. Hän on käsitellyt taiteessaan saamelaisuutta niin oman identiteetin, kulttuurin kuin maailmanlaajuisten ongelmien teemojen kautta.

Teoksissaan hän on kuvannut muun muassa kaivosteollisuuden vaikutusta

Saamenmaan herkkään luontoon: ”Ihmiset ovat vain yksi eläinlaji monien joukossa, riippuvaisia luonnosta ja maasta.” Helanderin teokset näyttävät luonnon ja ihmisen kohtaamisten tuhoisat vaikutukset, mutta teoksissa on mukana myös huumoria.

Finlayson Art Areassa esillä oleva lyhytelokuva *Eatnanvuloš lottit – Maan sisällä linnut* – voitti Risto Jarva -palkinnon sekä kotimaisen kilpailun pääpalkinnon Tampereen elokuvajuhlilla 2018.

Teos on esillä Finlaysonin kirkossa il- man ääntä, Finlayson Art Areen Minicinemassa teos esitetään äänen kanssa. ♦

Finlayson Art Areen näyttelyt sijaitsevat sisägallerioissa, alueen pihalla ja kaduilla sekä Finnparkin parkkihallissa ja Finlaysonin kirkossa, Puuvillatehtaankatu 2.
Vapaa pääsy, avoinna 14.6.–25.8.
Lisätietoa: finlaysonartarea.fi

Kiyva: Hammi Jikola

